

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสธารณะของนักศึกษา
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

โดย

ศิริสุข นาคะเสนีย์
ชุลี ปัญจะผลินกุล
ศศิวิมล โมอ่อน

สนับสนุนงบประมาณโดย

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
ประจำปีงบประมาณ 2557

Factors that affected Students' Public Mind Behavior,
Faculty of Liberal Arts,
Rajamangala University of Technology
Rattanakosin

by

Sirisuk Nakasaney

Chulee Panjaplinkul

Sasiwimon Mo-on

Granted by

Rajamangala University of Technology Rattanakosin

Fiscal year 2014

กิตติกรรมประกาศ

การทำวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ เพราะได้รับความกรุณาจาก คณะกรรมการพิจารณาโครงการวิจัย สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ที่ให้การสนับสนุนเงินงบประมาณในการวิจัย และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัย คณะผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่งไว้ ณ โอกาสนี้

คณะผู้วิจัยขอขอบคุณนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการวิจัยครั้งนี้ ทำให้รายงานการวิจัยเล่มนี้สำเร็จสมบูรณ์ และหวังว่าการวิจัยคงจะมีคุณค่าและเป็นประโยชน์ต่อมหาวิทยาลัยตามสมควร

ศิริสุข นาคะเสนีย์ และคณะ
กรกฎาคม 2557

บทคัดย่อ

รหัสโครงการ : Uni 004/2557

ชื่อโครงการ : ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

ชื่อนักวิจัย : นางสาวศิริสุข นาคะเสนีย์ นางสาวชูลี ปัญจะผลินกุล และนางศศิวิมล โมอ่อน

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมจิตสาธารณะ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะ เปรียบเทียบพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษาจำแนกตามเพศ สาขาวิชา และชั้นปีที่ศึกษา และความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภายใน และปัจจัยภายนอกกับพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 230 คน โดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ด้วยวิธี Scheffe และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

ผลการวิจัย พบว่า

1. กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมจิตสาธารณะโดยรวม อยู่ในระดับมาก
2. ปัจจัยภายในด้านเหตุผลเชิงจริยธรรม และปัจจัยภายนอกด้านการสนับสนุนจากครอบครัว มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะ อยู่ในระดับมากที่สุด
3. เพศ สาขาวิชา และชั้นปีที่ศึกษา แตกต่างกัน มีพฤติกรรมจิตสาธารณะโดยภาพรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
4. ปัจจัยภายในด้านเหตุผลเชิงจริยธรรมและแรงจูงใจ และปัจจัยภายนอกด้านการสนับสนุนจากครอบครัว การสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย การสนับสนุนจากชุมชน และการสนับสนุนจากเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

คำสำคัญ: นักศึกษา จิตสาธารณะ ปัจจัย

E-mail Address : sirisuk_naka@hotmail.com

ระยะเวลาโครงการ : ตุลาคม 2556 - กันยายน 2557

Abstract

Code of project : Uni 004/2557

Project name : Factors that affected Students' Public Mind Behavior,
Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University of Technology
Rattanakosin

Researchers name : Miss Sirisuk Nakasaney, Miss Chulee Panjaplinkul and
Mrs. Sasiwimon Mo-on

The purpose of this research were to study 1. Public mind behavior 2. Factors that affected to the students' public mind behavior 3. Comparison of public mind behavior according to different personal factors (genders, majors, class levels) 4. Relationship between internal factors, external factors and the students' public mind behavior. The sample group of 230 students selected by cluster random sampling method were studying in the second semester of academic year 2013 at the Faculty of Liberal Arts.

The instrument used for collecting data were questionnaires. Data were analyzed by using the percentage, mean, standard deviation, t-test, the analysis of variance and Person's Product Moment Correlation Coefficient.

The research findings were as follows:

1. The level of samples' behavior in public mind overall were at a much level.
2. The internal factor of moral reasoning and the external factor of family support were found having influences upon the public mind behavior at the most level.
3. Different genders, majors and class levels did not have an effect in public mind behavior overall significantly at statistic level of 0.05.
4. The internal factors of moral reasoning and motivation and the external factors of family support, university support, community support and peer support were positive relationship with the students' public mind behavior at the 0.01 level of significance.

Keywords: Students, Public Mind, Factors

E-mail Address : sirisuk_naka@hotmail.com

Period of project : October 2013 - September 2014

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ฉ
สารบัญภาพ	ช
บทที่ 1 บทนำ	1
1. ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา	1
2. ปัญหาในการวิจัย	2
3. วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
4. สมมติฐานการวิจัย	3
5. ขอบเขตของการวิจัย	3
6. นิยามศัพท์เฉพาะ	3
7. ผลการวิจัยที่คาดว่าจะได้รับ	4
8. แนวทางในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์	4
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
1. แนวคิดเกี่ยวกับจิตสาธารณะ	5
2. แนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาจิตสาธารณะ	9
3. แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับจิตสาธารณะ	11
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	13
5. กรอบแนวคิดการวิจัย	24
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	25
1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	25
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	25
3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	25
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล	27
5. การวิเคราะห์ข้อมูล	27

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิจัย	28
1. ผลการวิเคราะห์ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะทางประชากร	28
2. ผลการวิเคราะห์ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมจิตสาธารณะ	29
3. ผลการวิเคราะห์ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะ	32
4. ผลการวิเคราะห์ตอนที่ 4 การวิเคราะห์การทดสอบสมมติฐาน	39
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	42
1. สรุปผลการวิจัย	42
2. อภิปรายผล	43
3. ข้อเสนอแนะ	51
บรรณานุกรม	52
ภาคผนวก	56
ประวัติผู้วิจัย	64

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ	28
2	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสาขาวิชา	28
3	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา	29
4	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมจิตสาธารณะ	29
5	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยรวมที่มีอิทธิพลต่อจิตสาธารณะของนักศึกษา	32
6	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยภายในด้านเหตุผลเชิงจริยธรรมที่มีอิทธิพลต่อจิตสาธารณะของนักศึกษา	33
7	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยภายในด้านแรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อจิตสาธารณะของนักศึกษา	34
8	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยภายนอกด้านการสนับสนุนจากครอบครัวที่มีอิทธิพลต่อจิตสาธารณะของนักศึกษา	35
9	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยภายนอกด้านการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยที่มีอิทธิพลต่อจิตสาธารณะของนักศึกษา	36
10	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยภายนอกด้านการสนับสนุนจากชุมชนที่มีอิทธิพลต่อจิตสาธารณะของนักศึกษา	37
11	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยภายนอกด้านการสนับสนุนจากเพื่อนที่มีอิทธิพลต่อจิตสาธารณะของนักศึกษา	38
12	การเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมจิตสาธารณะ จำแนกตามเพศ	39
13	การเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมจิตสาธารณะ จำแนกตามสาขาวิชา	39
14	การเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมจิตสาธารณะ จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา	40
15	ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภายในกับพฤติกรรมจิตสาธารณะ	40
16	ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภายนอกกับพฤติกรรมจิตสาธารณะ	41

สารบัญภาพ

ภาพที่

1 กรอบแนวคิดการวิจัย

หน้า

24

บทที่ 1

บทนำ

1. ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

การศึกษานับว่ามีบทบาทสำคัญยิ่งในการพัฒนาประเทศในทุกระดับ โดยเฉพาะการศึกษาในระดับปริญญาตรี ซึ่งสถาบันการศึกษาแต่ละแห่งจะมีการจัดการเรียนการสอนและผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพ เพื่อตอบสนองความต้องการของตลาดแรงงาน ในการเลือกศึกษาต่อระดับปริญญาตรีของนักศึกษาในปัจจุบันนี้ จึงมีสถาบันการศึกษาให้เลือกมากมายหลายสถาบัน ซึ่งในแต่ละสถาบันจะมีความแตกต่างกันทั้งในเรื่องหลักสูตร วิธีการจัดการเรียนการสอน ค่าใช้จ่ายในการเรียน รวมถึงความมีชื่อเสียงของแต่ละสถาบัน

สำหรับคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์นั้น ได้จัดการเรียนการสอนในสาขาวิชาภาษาต่างประเทศ จำนวน 3 สาขาวิชา คือ สาขาวิชาภาษาจีน สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น และสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล โดยสาขาวิชาภาษาจีน และสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่นนั้นได้ทำการเปิดสอนมาตั้งแต่ปีการศึกษา 2545 ส่วนสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลได้เปิดสอนในปีการศึกษา 2548 ซึ่งการจัดการศึกษาของคณะศิลปศาสตร์นั้น มีวัตถุประสงค์ให้นักศึกษามีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อนำความรู้ไปใช้ในการประกอบอาชีพในด้านธุรกิจและในหน่วยงานราชการ รวมทั้งเป็นแนวทางในการศึกษาต่อในขั้นที่สูงกว่า คณะกรรมการการอุดมศึกษาได้กำหนดปัจจัยสู่ความสำเร็จที่จำเป็นต่อการพัฒนามาตรฐานผลการเรียนรู้ในด้านต่างๆ โดยเฉพาะด้านการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม โดยจะมีการผสมผสานความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมที่เหมาะสมและปฏิบัติตนอย่างถูกต้องตามกาลเทศะ ทัศนคติ และวุฒิภาวะในการตัดสินใจ ซึ่งจะช่วยให้นักศึกษาได้เห็นถึงค่านิยมของตนเองอย่างชัดเจน เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดพฤติกรรมของตน สามารถอภิปรายเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เป็นไปได้ รวมถึงสถานการณ์ที่นักศึกษาจะต้องเผชิญในชีวิตประจำวันและในการทำงาน(คณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2552) นอกจากนี้ กระทรวงศึกษาธิการได้จัดทำแผนพัฒนาการศึกษา ฉบับที่ 11 (2555-2559) ภายใต้กรอบทิศทางของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (2555-2559) โดยกำหนดยุทธศาสตร์ในการพัฒนา 5 ยุทธศาสตร์ และแนวทางการดำเนินการตามยุทธศาสตร์ที่มุ่งหวังจะพัฒนาคนไทยทุกกลุ่มวัยให้มีความพร้อมทั้งกายใจ สติปัญญา มีจิตสำนึก วัฒนธรรมที่งดงามและรู้คุณค่าความเป็นไทย มีโอกาสและสามารถเรียนรู้ตลอดชีวิต มีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลงและตอบสนองต่อทิศทางการพัฒนาของประเทศ โดยเฉพาะยุทธศาสตร์ที่ 1 ด้วยการยกระดับคุณภาพและมาตรฐานของผู้เรียน ครู อาจารย์ บุคลากรทางการศึกษาและสถานศึกษา ในการดำเนินงานที่จะส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม และความเป็นพลเมืองในระบบการศึกษา ด้วยการสร้างกระบวนการเรียนรู้ ปลุกจิตสำนึกให้ผู้เรียนมีคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยมและมีความภาคภูมิใจในความ

เป็นไทย มีจิตสาธารณะตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง(กระทรวงศึกษาธิการ, 2554) ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนในกลุ่มวิชามนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ ก็ควรจะจัดเนื้อหา และกิจกรรม ต่างๆ ให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของนักศึกษา เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาทุกคนได้มีโอกาส แสดงความสามารถในการเรียนรู้และสามารถพัฒนาตนเองได้ โดยเฉพาะ การมีจิตสาธารณะในการ ช่วยเหลือสังคมตามแต่โอกาสของนักศึกษา อันเป็นการสร้างฐานทางปัญญาในการเป็นภูมิคุ้มกันให้กับ นักศึกษา ตลอดจนครอบครัว ชุมชน และสังคมในระดับประเทศต่อไป การที่นักศึกษาจะมีคุณลักษณะ ที่เหมาะสมสำหรับสังคมแห่งการเรียนรู้ มีความรับผิดชอบ มีจิตสำนึกที่ดี มีความเสียสละต่อส่วนรวม และสามารถพัฒนาตัวเองให้มีชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข จึงเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น คณะผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงพฤติกรรมจิตสาธารณะของ นักศึกษาคณะศิลปศาสตรว่าอยู่ในระดับใด มีปัจจัยใดบ้างที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของ นักศึกษา ทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษาโดยจำแนกตาม เพศ สาขาวิชา และชั้นปีที่ศึกษา และวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก กับพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษา เพื่อนำผลที่ได้จากงานวิจัยนี้ไปใช้ในการปรับปรุงการจัด กิจกรรม และการเรียนการสอนในกลุ่มวิชามนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ รวมทั้งในกลุ่มวิชาอื่น ๆ ที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันของคณะศิลปศาสตรให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ตลอดจนการเสริมสร้าง ความตระหนักและจิตสำนึกให้แก่ นักศึกษาของคณะศิลปศาสตรในการรับผิดชอบต่อสังคมส่วนรวม ซึ่ง เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อการเป็นสมาชิกของสังคม อันเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนา ประเทศชาติต่อไปในอนาคต

2. ปัญหาการวิจัย

- 2.1 นักศึกษาคณะศิลปศาสตร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีมีพฤติกรรมจิต สาธารณะอยู่ในระดับใด
- 2.2 มีปัจจัยใดบ้างที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร
- 2.3 นักศึกษาคณะศิลปศาสตรที่มีเพศ สาขาวิชา และชั้นปีที่ศึกษาแตกต่างกัน มีพฤติกรรมจิต สาธารณะแตกต่างกันหรือไม่
- 2.4 ปัจจัยภายใน และปัจจัยภายนอก มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษาคณะศิลปศาสตรหรือไม่ อย่างไร

3. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 3.1 เพื่อศึกษาพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ราชมงคลธัญบุรี
- 3.2 เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร
- 3.3 เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร จำแนกตาม เพศ สาขาวิชา และชั้นปีที่ศึกษา

3.4 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภายใน และปัจจัยภายนอก กับพฤติกรรมจิต
 สาธารณะของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์

4. สมมติฐานการวิจัย

- 4.1 นักศึกษาที่มีลักษณะทางประชากรแตกต่างกัน มีพฤติกรรมจิตสาธารณะแตกต่างกัน
- 4.2 ปัจจัยภายในมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษา
- 4.3 ปัจจัยภายนอกมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษา

5. ขอบเขตของการวิจัย

5.1 ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
 ชั้นปีที่ 1- 4 ที่ลงทะเบียนเรียน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 549 คน (ข้อมูลจาก
 ฐานข้อมูล งานทะเบียน ณ วันที่ 28 มกราคม 2556)

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล
 ธัญบุรี ชั้นปีที่ 1-4 ที่ลงทะเบียนเรียน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 230 คน โดย
 ใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ

5.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา

- ความหมายและความสำคัญของจิตสาธารณะ
- ระดับของจิตสาธารณะ
- องค์ประกอบของจิตสาธารณะ
- การพัฒนาจิตสาธารณะ
- สถาบันที่มีส่วนร่วมในการพัฒนาจิตสาธารณะ
- ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับจิตสาธารณะ

5.3 ขอบเขตด้านตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ สาขาวิชา ชั้นปีที่ศึกษา ปัจจัยภายใน และปัจจัยภายนอก
 ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษา

6. นิยามศัพท์เฉพาะ

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
 ซึ่งลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556

จิตสาธารณะ หมายถึง การมีจิตสำนึกในการให้ความช่วยเหลือ การแบ่งปัน ความร่วมมือ
 เพื่อประโยชน์สุขของสังคมส่วนรวม

ปัจจัยภายใน หมายถึง เหตุผลเชิงจริยธรรม และแรงจูงใจของนักศึกษาในการมีจิตสำนึกที่จะ
 ให้ความช่วยเหลือสังคม

ปัจจัยภายนอก หมายถึง การได้รับการสนับสนุนจากครอบครัว จากมหาวิทยาลัย จากชุมชน และจากเพื่อนของนักศึกษาในการมีจิตสำนึกที่จะให้ความช่วยเหลือสังคม

7. ผลการวิจัยที่คาดว่าจะได้รับ

7.1 ทำให้ทราบถึงพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษา และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์

7.2 ทำให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกกับพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์

7.3 เป็นแนวทางสำหรับคณะศิลปศาสตร์ในการส่งเสริม และรณรงค์ให้นักศึกษามีจิตสำนึกในการช่วยเหลือสังคม รวมทั้งเพื่อสร้างจิตสาธารณะที่ดี มีบุคลิกภาพ ตลอดจนพฤติกรรมและค่านิยมที่ถูกต้อง และเหมาะสม

7.4 ข้อมูลที่ได้รับจากการวิจัยนี้ สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุง และพัฒนาในการจัดกิจกรรม และการจัดการเรียนการสอนของคณะศิลปศาสตร์ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

8. แนวทางในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

นำเสนอผลการวิจัยต่อคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีในเรื่อง พฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษา และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุง ส่งเสริม หรือเป็นการรณรงค์ให้นักศึกษาของคณะศิลปศาสตร์ มีจิตสาธารณะในการช่วยเหลือสังคมส่วนรวมเพิ่มมากขึ้น และจะช่วยในการพัฒนาในด้านการเรียนการสอนให้แก่นักศึกษาของคณะศิลปศาสตร์ รวมทั้งเป็นการพัฒนาให้นักศึกษาของคณะศิลปศาสตร์สามารถเป็นบัณฑิตที่มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของสังคม และเป็นการเตรียมความพร้อมที่จะก้าวออกสู่สถานประกอบการในอนาคตต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี คณะผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับจิตสาธารณะ
2. แนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาจิตสาธารณะ
3. แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับจิตสาธารณะ
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
5. กรอบแนวคิดการวิจัย

1. แนวคิดเกี่ยวกับจิตสาธารณะ

1.1 ความหมายของจิตสาธารณะ

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2553) ได้ให้ความหมายของจิตสาธารณะ หมายถึง การรู้จักเอาใจใส่เป็นธุระ และเข้าร่วมในเรื่องของส่วนรวมที่เป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติ มีความสำนึกและยึดมั่นในระบบคุณธรรม และจริยธรรมที่ดีงาม ละอายต่อสิ่งผิด เน้นความเรียบร้อย ประหยัดและมีความสมดุลระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ

อรวิสา สุขสม (2553) ได้ให้ความหมายของ จิตสำนึกสาธารณะ หมายถึง การตระหนักรู้ตนที่จะทำอะไรเพื่อเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม เป็นจิตที่คิดสร้างสรรค์ คือ คิดในทางที่ดี ไม่ทำลายบุคคล สังคม วัฒนธรรม ประเทศชาติและสิ่งแวดล้อม เป็นกุศลและมุ่งทำกรรมดีที่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2556) ได้ให้ความหมายของจิตสาธารณะ คือ ความคิดที่ไม่เห็นแก่ตัว มีความปรารถนาที่จะช่วยเหลือ ช่วยแก้ปัญหาให้แก่ผู้อื่นหรือสังคม พยายามฉวยโอกาสที่จะช่วยเหลืออย่างจริงจังและมองโลกในแง่ดีบนพื้นฐานของความเป็นจริง

สรุปได้ว่า จิตสาธารณะ หมายถึง การมีจิตสำนึกของบุคคลในการให้ความช่วยเหลือ การแบ่งปัน และการให้ความร่วมมือเพื่อสร้างประโยชน์สุขแก่สังคมส่วนรวม

1.2 ความสำคัญของจิตสาธารณะ

ไพบุลย์ วัฒนศิริธรรม และ สังคม สัจจกร (2543) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการมีจิตสาธารณะ สรุปได้ว่า การที่คนมาอยู่รวมกันเป็นสังคม ย่อมต้องมีความสัมพันธ์ในรูปแบบของการพึ่งพา

กัน การที่คนในสังคมขาดจิตสาธารณะ ย่อมมีผลกระทบต่อบุคคล ครอบครัว องค์กร และยังมีผลกระทบต่อระดับชุมชน ประเทศ และโลก ซึ่งจะส่งผลกระทบ ดังนี้

ผลกระทบระดับครอบครัว ทำให้เกิดปัญหา คือ

1. ความสามัคคีในครอบครัวลดน้อยลง
2. การแก่งแย่ง ทะเลาะเบาะแว้งภายในครอบครัว

ผลกระทบระดับองค์กร ทำให้เกิดปัญหา คือ

1. การแบ่งพรรคแบ่งพวกภายในองค์กร
2. ความเห็นแก่ตัว แก่งแย่งชิงดีชิงเด่น
3. การเบียดเบียนสมบัติขององค์กรเป็นสมบัติส่วนตัว
4. องค์กรไม่ก้าวหน้า ประสิทธิภาพและคุณภาพของงานลดลง

ผลกระทบระดับชุมชน ทำให้เกิดปัญหา คือ

1. ชุมชนอ่อนแอ ขาดการพัฒนา เพราะต่างคนต่างอยู่ ไม่เกิดการพัฒนาและก่อให้เกิดการเสื่อมโทรมลง

2. อาชญากรรมในชุมชนอยู่ในระดับสูง

3. ขาดศูนย์รวมจิตใจ ขาดผู้นำในการแก้ปัญหา ขาดคนอาสาในการพัฒนา เพราะกลัวเสียทรัพย์ เสียเวลา หรือกลัวเป็นที่ครหาจากบุคคลอื่น

ผลกระทบระดับชาติ ทำให้เกิดปัญหา คือ

1. วิกฤตการณ์ภายในประเทศบ่อยครั้ง และแก้ปัญหาไม่ได้ เกิดการเบียดเบียนทำลายทรัพยากรและสมบัติที่เป็นของส่วนรวม

2. ประเทศชาติอยู่ในสภาพล้าหลัง เนื่องจากขาดพลังของคนในสังคม เมื่อผู้นำประเทศนำมาตราการใดออกมาใช้ ก็จะไม่ได้ผล เพราะไม่ได้รับความร่วมมือจากประชาชน

3. เกิดการแบ่งพรรคแบ่งพวก เกิดการแก่งแย่งแข่งขัน เห็นแก่ประโยชน์กลุ่มของตน และพวกพ้อง เกิดการทุจริตคอร์รัปชัน

จะเห็นได้ว่า หากสมาชิกในสังคมขาดจิตสำนึกในการทำประโยชน์เพื่อสังคม ย่อมส่งผลกระทบต่อในสังคมทุกระดับ ดังนั้น สมาชิกในสังคมควรจะต้องมีจิตสาธารณะในการทำประโยชน์เพื่อส่วนรวม

1.3 ระดับของจิตสาธารณะ

ใจสะอาด ใจบริสุทธิ์ และคณะ (อ้างถึงใน ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2553) ได้กล่าวถึงการแบ่งจิตสาธารณะ ออกเป็น 3 ระดับ คือ

1. จิตสาธารณะระดับครอบครัว ได้แก่ ความพอมือพอกิน ความสัมพันธ์ระหว่างญาติพี่น้อง ความขยัน มีที่อยู่อาศัย มีที่ทำกิน และการแบ่งความรับผิดชอบ

2. จิตสาธารณะระดับหมู่บ้าน ได้แก่ คนดี ความดี การแบ่งปัน การอาศัยให้ว้วาน การช่วยเหลือเกื้อกูล และการแลกเปลี่ยนข่าวสาร

3. จิตสาธารณะระดับสังคม ได้แก่ ความร่วมมือ ร่วมใจ สามัคคี การมีส่วนร่วมทางสังคม งานบุญ งานประเพณี และปฏิบัติตามโครงการต่างๆ

สรุปได้ว่า บุคคลในสังคมจะต้องมีจิตสำนึกในการทำประโยชน์เพื่อสังคมส่วนรวมในทุกระดับ

1.4 องค์ประกอบของจิตสาธารณะ

ชาย โพธิสิตา และคณะ และลัดดาวัลย์ เกษมเนตร (อ้างถึงใน ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ , 2553) ได้กล่าวถึงจิตสาธารณะมี 3 องค์ประกอบ ดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 คือ การหลีกเลี่ยงการใช้หรือการกระทำที่จะทำให้เกิดความชำรุดเสียหายต่อส่วนรวมที่ใช้ประโยชน์ร่วมกันของกลุ่ม กำหนดตัวชี้วัดจาก

1. การดูแลรักษาของส่วนรวม ใช้ของส่วนรวมแล้วเก็บเข้าที่
2. การรู้จักใช้ของส่วนรวมอย่างประหยัดและทะนุถนอม

องค์ประกอบที่ 2 คือ การถือเป็นหน้าที่ที่จะมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาของส่วนรวมในวิสัยที่ตนสามารถทำได้ กำหนดตัวชี้วัดจาก

1. การทำตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายเพื่อส่วนรวม
2. การรับอาสาที่จะทำบางอย่างเพื่อส่วนรวม

องค์ประกอบที่ 3 คือ การเคารพสิทธิในการใช้ของส่วนรวมที่เป็นประโยชน์ร่วมกันของกลุ่ม กำหนดตัวชี้วัดจาก

1. การไม่ยึดครองของส่วนรวมนั้นมาเป็นของตนเอง
2. การเปิดโอกาสให้ผู้อื่นๆ ได้สามารถใช้ของส่วนรวมนั้น

ส่วน เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2556) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการมีจิตสาธารณะ ต้องพิจารณาจากหลัก 3 ประการ คือ

1. การมีจิตสำนึกเห็นคุณค่าส่วนรวม มีความรู้สึกรู้สึกคิดถึงการเป็นเจ้าของในสิ่งที่เป็นสาธารณะ

2. การมีจิตสำนึกรับผิดชอบต่อส่วนรวม การมีส่วนร่วมรับผิดชอบต่อสังคม ไม่ทำให้ผู้อื่นหรือสังคมเดือดร้อน เสียหาย ยินดีช่วยเหลือสังคม โดยจะต้องมีความรับผิดชอบต่อครอบครัว มีความรับผิดชอบต่อโรงเรียน/ครูอาจารย์ มีความรับผิดชอบต่อองค์กร/ที่ทำงาน มีความรับผิดชอบต่อชุมชน และต่อประเทศชาติ

3. การมีจิตสำนึกอาสาเพื่อประโยชน์ส่วนรวม ต้องการช่วยเหลือผู้อื่นและส่วนรวม ไม่เห็นแก่ตัว อุทิศตัว อุทิศเวลา อุทิศทรัพยากรเพื่อสร้างประโยชน์แก่ส่วนรวม แสดงออกด้วยการอาสาตัวไม่มีใครบังคับ สมัยครใจ เสียสละร่วมมือร่วมใจในการทำประโยชน์เพื่อส่วนรวม

สรุปได้ว่า จิตสาธารณะมี 3 องค์ประกอบ คือ การมีจิตสำนึกในการเห็นคุณค่าของส่วนรวม การมีจิตสำนึกรับผิดชอบต่อส่วนรวม และการมีจิตสำนึกในการทำงานเพื่อประโยชน์ของสังคมส่วนรวม

1.5 การพัฒนาจิตสาธารณะ

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2553) ได้สรุปถึงการพัฒนาจิตสาธารณะว่า อาจใช้แนวคิดที่หลากหลาย ทั้งแนวคิดจากปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่สอนให้คนมีความพอประมาณ มีเหตุผล และมีภูมิคุ้มกันที่ดีในตัว โดยตัวคนนั้นต้องมีทั้งความรู้ และคุณธรรมประกอบกัน หรืออาจใช้หลักคำสอนทางศาสนาช่วย ซึ่งทุกศาสนาสอนให้คนเป็นคนดี มีความเสียสละ แบ่งปัน ทำประโยชน์เพื่อส่วนรวม มีความรักต่อเพื่อนมนุษย์มากกว่ารักตนเอง และรักความสันติ

ดังนั้น ในการสร้างจิตสาธารณะ จึงเป็นการสร้างความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม ซึ่งมีแนวทางที่สำคัญ คือ

1. สร้างวินัยให้ตัวเอง ศึกษาให้เข้าใจถึงการมีส่วนร่วมในระบอบประชาธิปไตยและขอบเขตสิทธิ เสรีภาพ หน้าที่ ความรับผิดชอบต่อตนเองต่อสังคม
2. ยึดหลักธรรมในการดำเนินชีวิต เพราะคำสั่งสอนของทุกศาสนามุ่งให้เกิดประโยชน์สุขในสังคม ดังนั้นควรปฏิบัติตามหลักธรรมของศาสนาที่ตนนับถือ เพื่อให้เราสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข
3. ตระหนักและให้ความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อมรอบตัว ช่วยกันรักษาสิ่งแวดล้อมเพราะถือว่าเป็นหน้าที่ของเราในการมีส่วนร่วมในการรักษาสมบัติของสาธารณะ
4. ตระหนักถึงปัญหาและผลกระทบที่เกิดขึ้นในสังคม ในฐานะที่เราเป็นส่วนหนึ่งของสังคมย่อมได้รับผลกระทบจากปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

(<http://www.raneenoi.com/superpage8/page8.html>, สืบค้น 22 กุมภาพันธ์ 2556)

ดังนั้นในการพัฒนาจิตสาธารณะของบุคคลจึงควรสร้างวินัยให้ตนเอง มีความรับผิดชอบต่อสังคม เพื่อให้สมาชิกในสังคมอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข

1.6 บทบาทหน้าที่ของผู้สอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดจิตสำนึก

อุ้นตา นพคุณ (2527) ได้กล่าวถึงผู้สอนว่าควรมีบทบาทหน้าที่ในการสร้างจิตสำนึกให้แก่ผู้เรียน สรุปได้ดังนี้

1. ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนเข้าใจตนเองในทางที่สัมพันธ์กับสภาพสิ่งแวดล้อมและสังคม ด้วยวิธีการศึกษาแบบปลดปล่อย
2. ไม่ควรสอนแบบระบบธนาคาร คือ การสะสมความรู้ โดยครูผู้สอนเอาความรู้ไปฝากไว้ในสมองของผู้เรียน
3. ผู้สอนควรยึดหลักการที่ว่า ไม่มีใครสอนใครได้ ไม่มีใครเรียนรู้ตามลำพังได้ และบุคคลเรียนรู้ร่วมกันโดยการปฏิสัมพันธ์กับโลกของตน
4. ผู้สอนต้องช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนได้ใช้ศักยภาพของตนด้านสติปัญญา ร่างกายและจิตใจ

ในการสร้างจิตสำนึกให้แก่นักศึกษาในฐานะที่จะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศนั้น อาจารย์ผู้สอนนับว่า มีบทบาทสำคัญในการสร้างจิตสำนึกเพื่อสังคมส่วนรวม

2. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาจิตสาธารณะ

ในการพัฒนาจิตสาธารณะให้แก่ศึกษานั้น มีทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรม(Moral Development Theory)

ทศนา แชมมณี (อ้างถึงใน ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2553) กล่าวถึงทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของโคลเบอร์ก โดยแบ่งการพัฒนาการทางจริยธรรมออกเป็น 6 ชั้น คือ

ชั้นที่ 1 ชั้นการหลบหลีกการลงโทษ (อายุ 2-7 ปี) เป็นการตัดสินใจโดยมุ่งที่จะหลบหลีกไม่ให้ตนเองถูกลงโทษ

ชั้นที่ 2 ชั้นการแสวงหารางวัล (อายุ 7-10 ปี) เป็นการตัดสินใจโดยมีความมุ่งหมายที่จะได้ผลตอบแทนที่ตนพอใจหรือต้องการ

ชั้นที่ 3 ชั้นการทำตามที่ผู้อื่นเห็นชอบ (อายุ 10-13 ปี) เป็นการตัดสินใจโดยการคล้อยตามความเห็นชอบหรือการชักจูงของผู้อื่นโดยเฉพาะเพื่อน

ชั้นที่ 4 ชั้นการทำตามหน้าที่ทางสังคม (อายุ 13-16 ปี) เป็นการตัดสินใจโดยถือว่าตนมีหน้าที่ที่จะทำสิ่งนั้น ในฐานะที่ตนเป็นหน่วยหนึ่งของสังคมนั้น และสังคมนั้นคาดหวังที่จะให้ตนทำหน้าที่ตามกฎเกณฑ์ต่างๆ

ชั้นที่ 5 ชั้นการทำตามค่านิยมสัญญา (อายุ 16 ปีขึ้นไป) เป็นการตัดสินใจโดยเห็นแก่ประโยชน์ของคนหมู่มาก ไม่ทำตนให้ขัดต่อสิทธิอันพึงมีพึงได้ของผู้อื่น บุคคลที่มีจริยธรรมในขั้นนี้จะสามารถควบคุมบังคับใจตนเองได้

ชั้นที่ 6 ชั้นการยึดอุดมคติสากล (ผู้ใหญ่) เป็นการตัดสินใจเพื่ออุดมคติอันยิ่งใหญ่ที่เป็นหลักประจำใจของตน บุคคลที่มีจริยธรรมในขั้นนี้นับว่าเป็นผู้มีจริยธรรมในขั้นสูงสุด

นอกจากนี้ ปรีดาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2551) ได้กล่าวถึงทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของเพียเจต์ ซึ่งพบว่า ความสามารถในการทำความเข้าใจกฎเกณฑ์ และความถูกต้องของ

การกระทำจะขึ้นอยู่กับวุฒิภาวะทางสมอง และสติปัญญาของบุคคล โดยแบ่งการพัฒนาการออกเป็น 2 ขั้นตอน สรุปได้ดังนี้

1. ขั้นการมีจริยธรรมโดยการบังคับ จะพบในเด็กที่อายุต่ำกว่า 8 ปี จะเชื่อฟังคำสอนและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของผู้ใหญ่ ลักษณะความคิดความเข้าใจเชิงจริยธรรม เชื่อว่าดีเลว ถูกผิดของการกระทำอยู่ที่ความเสียหายที่เป็นรูปธรรม ซึ่งเป็นผลของการกระทำ โดยไม่ใส่ใจกับเจตนาของผู้กระทำ ถ้ากระทำผิดจะได้รับการลงโทษเพื่อขจัดใช้ความผิด

2. ขั้นการมีจริยธรรมด้วยตนเอง เป็นการพัฒนาของเด็กที่มีวัยสูงกว่า 8 ปี ความรู้ความเข้าใจของเด็กจะมีการพัฒนามากขึ้น เข้าใจนามธรรม และเหตุผลมากขึ้น ให้ความร่วมมือ มีการตอบแทน การยอมรับนับถือกันและกัน รู้จักการพิจารณาความถูกผิดด้วยการกระทำ รู้จักใช้เหตุผล ความยุติธรรม ในการตัดสินมากขึ้น

2. ทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาเชิงสังคม(Social Cognitive Theory)

แบนดูรา (อ้างถึงใน ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2553) ได้พัฒนาทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาเชิงสังคม โดยมองว่ากระบวนการเรียนรู้เป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ซึ่งการเรียนรู้ส่วนใหญ่เกิดจากการสังเกตจากตัวแบบ และตัวแบบจะทำหน้าที่ 3 ลักษณะ คือ ส่งเสริมการเกิดพฤติกรรม ยับยั้งการเกิดพฤติกรรม และช่วยให้พฤติกรรมนั้นคงอยู่

3. ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการ(Theory of Need Gratification)

จุมพล นิมพานิช (2543) และอารี พันธมณี (2546) ได้กล่าวถึงทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ มี 5 ชั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 ความต้องการทางด้านร่างกาย เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานที่สำคัญที่สุดในการดำรงชีวิต เช่น อาหาร น้ำ ยา เสื้อผ้า และที่อยู่อาศัย บุคคลโดยทั่วไปจะใช้เวลาในการแสวงหาสิ่งเหล่านี้ หากได้รับการตอบสนองก็จะมีความต้องการด้านอื่นๆ ตามมา

ขั้นที่ 2 ความต้องการทางด้านความมั่นคงปลอดภัย เป็นความต้องการความรู้สึกมั่นคงและปลอดภัย ความต้องการความคุ้มครอง ปกป้อง ความรู้สึกปลอดภัยจากการคุกคาม ปลอดภัยจากความวิตกกังวล ตลอดจนการหลีกเลี่ยงจากอันตรายหรือความเจ็บปวดต่างๆ

ขั้นที่ 3 ความต้องการทางด้านความรักและเป็นเจ้าของ เป็นความต้องการความรักอยากให้ตนเป็นที่รัก การยอมรับจากกลุ่ม ต้องการมีส่วนร่วมในกลุ่มให้ยอมรับตน

ขั้นที่ 4 ความต้องการทางด้านชื่อเสียงหรือความต้องการที่จะได้รับการยกย่องจากผู้อื่น เป็นความต้องการจะให้ผู้อื่นยกย่องตนเอง ยอมรับในความสามารถหรือประสบความสำเร็จในความต้องการนี้จะมีความรู้สึกว่าตนมีคุณค่า มีความสามารถและมีความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นความปรารถนาของบุคคลที่จะทำให้เกิดพฤติกรรมต่างๆ ขึ้นได้เป็นอันมาก

ขั้นที่ 5 ความต้องการความสำเร็จสมหวังในชีวิต หรือบรรลุถึงความต้องการของตนเองอย่างแท้จริง เป็นความต้องการสูงสุดของบุคคลที่จะต้องพยายามกระทำสิ่งต่างๆ ตามความเหมาะสม และความสามารถของตนเอง

4. ทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบการกระทำ(Operant conditioning theory)

ซีวีคัมน์ สุทธิรัตน์ (2553) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบการกระทำของ สกินเนอร์ สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาจิตสาธารณะไว้ดังนี้

1. การเสริมแรงทางบวก เมื่อมีการแสดงออกเกี่ยวกับพฤติกรรมจิตสาธารณะ อาจใช้ตัวเสริมแรง ได้แก่ ตัวเสริมแรงที่เป็นสิ่งของ เช่น อาหาร ของเล่น ตัวเสริมแรงทางสังคม เช่น คำพูด คำชมเชย หรือการแสดงออกทางท่าทาง เช่น การยิ้ม มองอย่างสนใจ ตัวเสริมแรงที่เป็นกิจกรรม โดยใช้กิจกรรมที่ชอบไปเสริมแรงกิจกรรมที่ไม่ชอบ และตัวเสริมแรงที่เป็นเบี้ยอรรถกร โดยนำเบี้ยอรรถกรไปแลกเป็นคะแนน คุปอง หรือโบนัส เป็นต้น

2. การเสริมแรงทางลบ เป็นการทำให้ความถี่ของพฤติกรรมคงที่หรือเพิ่มมากขึ้น ซึ่งการเสริมแรงทางลบควรปฏิบัติทันทีเมื่อพฤติกรรมที่ไม่ต้องการเกิดขึ้น ควรให้มีความรุนแรงพอเหมาะไม่มากหรือน้อยเกินไป ควรใช้เหตุผลไม่ใช่อารมณ์ และควรใช้การลงโทษควบคู่กับการเสริมแรงทางบวก

จากทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับจิตสาธารณะ สรุปได้ว่า ในการสร้างจิตสาธารณะและพัฒนาจิตสาธารณะให้แก่บุคคลในสังคมนั้น ควรให้บุคคลในสังคมได้มีการตัดสินใจที่จะทำหน้าที่ของตนในฐานะสมาชิกของสังคมตามความสามารถ และเห็นคุณค่าในการทำประโยชน์แก่สังคมส่วนรวม

3. แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมจิตสาธารณะ

ในการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมจิตสาธารณะนั้น คณะผู้วิจัยได้ศึกษาพบว่า มีปัจจัยที่สำคัญที่มีความเกี่ยวข้อง หรือมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะ ดังนี้

จุมพล หนิมพานิช (2543) ได้กล่าวถึงปัจจัยต่างๆ ที่กำหนดพฤติกรรมมนุษย์ สรุปได้ดังนี้

1. ปัจจัยทางชีวภาพที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคล ได้แก่ ปัจจัยทางด้านพันธุกรรม และปัจจัยเกี่ยวกับระบบการทำงานของอวัยวะต่างๆ เช่น ระบบประสาทและระบบต่อม

2. ปัจจัยทางจิตวิทยาที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคล ได้แก่ ปัจจัยทางด้านความแตกต่างระหว่างบุคคล เช่น พันธุกรรม สติปัญญา อารมณ์ สังคม ปัจจัยทางด้านความต้องการ เช่น ความต้องการทางกาย ความต้องการทางจิต ปัจจัยทางด้านสติปัญญา เช่น อวัยวะรับรู้ความรู้สึกกล้ามเนื้อ สมองและระบบประสาทส่วนกลาง และปัจจัยทางด้านแรงจูงใจ เช่น แรงจูงใจทางร่างกาย แรงจูงใจทางจิตวิทยา แรงจูงใจทางสังคม เป็นต้น

3. ปัจจัยทางสังคมวิทยาที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคล ได้แก่ ปัจจัยกลุ่ม ปัจจัยทางด้านบรรทัดฐานและค่านิยม ปัจจัยทางด้านสถานภาพและบทบาท ปัจจัยทางด้านการจัดช่วงชั้น

ทางสังคม และปัจจัยทางสถาบันสังคม เช่น การติดต่อระหว่างบุคคล สถาบันทางสังคมที่เป็นพื้นฐานของบุคคลในสังคม คือ สถาบันครอบครัว สถาบันเศรษฐกิจ สถาบันการศึกษา สถาบันศาสนา เป็นต้น

4. ปัจจัยทางวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคล ได้แก่ ปัจจัยทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับวัตถุ เช่น งานทางด้านสถาปัตยกรรมโดยเฉพาะการสร้างที่อยู่อาศัย และปัจจัยทางวัฒนธรรมไม่เกี่ยวข้องกับวัตถุ เช่น ภาษา ความเชื่อ ขนบธรรมเนียมประเพณี เป็นต้น

ไพบูลย์ วัฒนศิริธรรม และสังคม สัจจร (2543) ได้กล่าวถึงจิตสำนึกสาธารณะ หรือสำนึกของสังคมอยู่ภายใต้อิทธิพลของปัจจัยแวดล้อมทั้งภายในและภายนอก สรุปได้ดังนี้

1. ปัจจัยภายในเป็นการคิดวิเคราะห์ของบุคคลในการพิจารณาตัดสินคุณค่าและความดีงาม ซึ่งส่งผลต่อพฤติกรรมและการปฏิบัติทางจิตใจเพื่อขัดเกลาตนเอง โดยเกิดจากการรับรู้ การเรียนรู้ การมองเห็น และการคิด นำมาพิจารณาตัดสินใจว่าต้องการจะสร้างสำนึกแบบใด

2. ปัจจัยภายนอก เป็นภาวะแวดล้อมของบุคคล ได้แก่ พ่อแม่ ญาติพี่น้อง เพื่อน สื่อมวลชน บุคคล ตลอดจนระดับองค์กร วัฒนธรรม ประเพณี ความเชื่อ กฎหมาย ศาสนา

วิศัลย์ โฆษิตานนท์ (อ้างถึงใน พิมภา กำเนิดผล, 2552) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีผลต่อความสำนึกของบุคคล มี 2 ประเภท คือ

1. ปัจจัยที่เป็นส่วนประกอบภายใน เป็นลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคลที่ทำให้ความสำนึกของบุคคลแตกต่างกัน เช่น ลักษณะทางกายภาพ ความสามารถทั่วไป สมรรถภาพและผลงาน ภาวะทางอารมณ์ ค่านิยมส่วนบุคคล ความปรารถนา และเพศ

2. ปัจจัยที่เป็นส่วนประกอบภายนอก เป็นลักษณะสภาพแวดล้อมภายนอกที่บุคคลมีปฏิสัมพันธ์ด้วย และจะส่งผลในการเกิดความสำนึกในแต่ละคนให้แตกต่างกัน เช่น ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว โรงเรียนและการศึกษา สถานภาพทางสังคม และกลุ่มเพื่อน

สรุปได้ว่า มีปัจจัยที่เกี่ยวข้องหรือมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะหลายปัจจัยด้วยกัน ในการทำวิจัยครั้งนี้ คณะผู้วิจัยได้แบ่งปัจจัยหลักที่จะใช้ในการวิจัยออกเป็น 2 ปัจจัย คือ ปัจจัยภายใน และปัจจัยภายนอก โดยแต่ละปัจจัยหลักจะมีปัจจัยย่อยๆ ดังนี้

1. ปัจจัยภายใน ได้แก่ เหตุผลเชิงจริยธรรม และแรงจูงใจของบุคคลต่อการมีจิตสำนึกที่จะให้ความช่วยเหลือแก่สังคม

2. ปัจจัยภายนอก ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนจากครอบครัว การได้รับการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย การได้รับการสนับสนุนจากชุมชน และการได้รับการสนับสนุนจากเพื่อน ในการมีจิตสำนึกที่จะให้ความช่วยเหลือแก่สังคม

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ณัฐนิชากร ศรีบริบูรณ์ (2550) ได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของจิตอาสาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน พบว่า องค์ประกอบของจิตอาสา มี 3 องค์ประกอบ คือ 1) การช่วยเหลือผู้อื่น 2) การเสียสละต่อสังคม และ 3) ความมุ่งมั่นพัฒนา โดยมีตัวชี้วัดในแต่ละองค์ประกอบดังนี้คือ ด้านการช่วยเหลือผู้อื่น ประกอบด้วย ตัวชี้วัด 3 ตัว ได้แก่ 1) การช่วยแนะนำสิ่งที่ถูกที่ควรแก่ผู้อื่น 2) การอำนวยความสะดวกให้กับผู้อื่น และ 3) การแบ่งปันสิ่งของให้กับผู้อื่น ด้านการเสียสละต่อสังคม ประกอบด้วยตัวชี้วัด 2 ตัว ได้แก่ 1) การสละเงิน แรงกาย เพื่อผู้อื่นและสังคม 2) การสละเวลา และการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ต่อสังคม ด้านความมุ่งมั่นพัฒนา ประกอบด้วยตัวชี้วัด 2 ตัว ได้แก่ 1) การสนใจในปัญหาและการเปลี่ยนแปลงพร้อมทั้งเสนอความคิดที่จะพัฒนาสังคม และ 2) การร่วมพัฒนากิจกรรมการเสริมสร้างจิตอาสาเพื่อสังคมอย่างสร้างสรรค์และหลากหลาย รวมมีตัวชี้วัดทั้งหมด 7 ตัว ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่สอง เพื่อตรวจสอบความตรงของตัวชี้วัดจิตอาสา พบว่า 1. โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ 2. สภาพจิตอาสาของนักเรียน และปัจจัยที่ส่งผลต่อจิตอาสาของนักเรียนโดยภาพรวมแล้ว นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานมีจิตอาสาอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาในแต่ละองค์ประกอบสรุปได้ว่า องค์ประกอบด้านการช่วยเหลือผู้อื่นอยู่ในระดับสูงมาก การเสียสละต่อสังคมอยู่ในระดับปานกลาง และด้านความมุ่งมั่นพัฒนาอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับด้านตัวชี้วัดทั้ง 7 ตัว ตัวชี้วัดที่อยู่ในระดับสูงในแต่ละองค์ประกอบที่มีคะแนนสูงสุด คือ การแนะนำสิ่งที่ถูกที่ควรแก่ผู้อื่น การสละเวลาและการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ต่อสังคม และการร่วมพัฒนากิจกรรมการเสริมสร้างจิตอาสาเพื่อสังคมอย่างสร้างสรรค์และหลากหลาย โดยมีปัจจัยที่ส่งผลต่อจิตอาสา คือ ปัจจัยด้านสังคม/ชุมชน ครอบครัว เพื่อน สื่อมวลชน โรงเรียน/ครู และปัจจัยด้านนักเรียน 3. ผลการพัฒนาและตรวจสอบความตรงของโมเดลเชิงสาเหตุของจิตอาสาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ผลการวิเคราะห์โมเดลเชิงสาเหตุของจิตอาสาของนักเรียน พบว่าโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยตัวแปรจิตอาสาได้รับอิทธิพลทางตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ 0.05 จากตัวแปรปัจจัยจำนวน 2 ตัว คือ ปัจจัยด้านสังคม/ชุมชน และปัจจัยด้านครอบครัว มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.400 และ 0.135 ตามลำดับ และได้รับอิทธิพลทางตรงจากปัจจัยด้านเพื่อน มีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.088 ปัจจัยด้านสื่อมวลชน มีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.063 ปัจจัยด้านโรงเรียน/ครูและปัจจัยด้านนักเรียน มีขนาดอิทธิพล เท่ากับ 0.048 และ 0.042 ตามลำดับ ตัวแปรจิตอาสาได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากตัวแปรปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านเพื่อน มีขนาดอิทธิพลเท่ากันคือ เท่ากับ 0.008 ปัจจัยด้านโรงเรียน/ครู มีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.007 ปัจจัยด้านสังคม/ชุมชน และปัจจัยด้านสื่อมวลชน มีขนาดอิทธิพลเท่ากันคือ เท่ากับ 0.001 โดยส่งผ่านตัวแปรปัจจัยด้านนักเรียน สำหรับปัจจัยที่มีอิทธิพลรวมสูงสุดต่อจิตอาสา คือ ปัจจัยด้านสังคม/ชุมชน โดยมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.401 รองลงมาคือปัจจัยด้านครอบครัว มีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.143 ปัจจัยด้านเพื่อนมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.097 ปัจจัยด้านสื่อมวลชน มีขนาด

อิทธิพลเท่ากับ 0.064 ปัจจัยด้านโรงเรียน/ครู และปัจจัยด้านนักเรียนโดยมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.055 และ 0.042 ตามลำดับ โมเดลที่พัฒนาขึ้นสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรจิตอาสาของนักเรียนได้ร้อยละ 38.60

กัลยกร วรกุลสถฐานีย์ (2551) ได้ทำวิจัยเรื่อง การรับรู้ พฤติกรรมที่มีต่อจิตสำนึกสาธารณะ และการสื่อสารการตลาดที่มีประสิทธิผลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เกี่ยวกับจิตสำนึกสาธารณะของเยาวชน พบว่า เยาวชนส่วนใหญ่ไม่เคยได้ยินคำว่าจิตสำนึกสาธารณะ แต่เคยเข้าร่วมกิจกรรมที่โรงเรียนจัดขึ้นเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอน และมีกิจกรรมที่เน้นอาสาสมัครโดยให้เยาวชนริเริ่มเอง กิจกรรมที่เยาวชนต้องการมีส่วนร่วมเป็นกิจกรรมเกี่ยวกับการพัฒนาชุมชน ศิลปะและดนตรี เด็กและเยาวชน และสิ่งแวดล้อม ในการรณรงค์ให้เยาวชนเข้าร่วมกิจกรรม ควรจะเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงมากที่สุด รองลงมา เป็นบุคคลที่มีประสบการณ์ในด้านนั้นๆ

โกวิทย์ พงษ์ภักดี (2552) ได้ทำวิจัยเรื่อง การใช้โปรแกรมฝึกการคิดแบบโยนิโสมนสิการเพื่อพัฒนาจิตสาธารณะ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า นักเรียนที่ร่วมโปรแกรมฝึกการคิดแบบโยนิโสมนสิการเพื่อพัฒนาจิตสาธารณะ หลังการทดลองมีคะแนนจิตสาธารณะสูงกว่าก่อนทดลองและมีคะแนนจิตสาธารณะสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ปิยะนาถ สรวิสูตร (2552) ได้ทำวิจัยเรื่อง แรงจูงใจของผู้นำเยาวชนที่มีจิตอาสาในการทำกิจกรรมเพื่อสังคม กรณีศึกษา สภาเยาวชนกรุงเทพมหานคร พบว่า ผู้นำเยาวชนที่มีจิตอาสาในสภาเยาวชนกรุงเทพมหานครเกือบทั้งหมดมีตำแหน่งเป็นสมาชิก ผู้ที่เป็นตัวแทนกลุ่มเยาวชนและประธานสภาเยาวชนเขตมีจำนวนที่ใกล้เคียงกัน กิจกรรมที่เข้าร่วมมากที่สุด คือ การเข้าประชุมสภาเยาวชนกรุงเทพมหานคร โดยมีแรงจูงใจภายในอยู่ในระดับสูง ส่วนแรงจูงใจภายนอกอยู่ในระดับปานกลาง ปัจจัยด้านศาสนาของผู้นำเยาวชนที่มีจิตอาสาที่แตกต่างกัน มีแรงจูงใจโดยรวมในการทำกิจกรรมเพื่อสังคมแตกต่างกัน สำหรับผู้นำเยาวชนที่มีจิตอาสาที่ทำและไม่ทำกิจกรรม การพัฒนามาตรการและการดูแลเยาวชนมีแรงจูงใจภายในแตกต่างกัน ผู้นำเยาวชนที่มีจิตอาสาเสนอว่า หน่วยงานทั้งภาครัฐ เอกชน และภาคประชาชนควรสนับสนุนให้เกิดการขับเคลื่อนกิจกรรมเพื่อสังคม สถาบันการศึกษาและครอบครัวควรสนับสนุนให้ทำกิจกรรมเพื่อเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมอย่างเป็นรูปธรรม

วิทย์พัฒนท สีหา และคณะ (2552) ได้ทำวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่สัมพันธ์กับจิตสาธารณะของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พบว่า จิตสาธารณะของนิสิตระดับปริญญาตรีสัมพันธ์กับการเห็นคุณค่าในตนเอง อัตมโนทัศน์ ค่านิยมบุคคลทางครอบครัว การขัดเกลาทางสังคม และเหตุผลเชิงจริยธรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์จิตสาธารณะของนิสิตระดับปริญญาตรี คือ เหตุผลเชิงจริยธรรม อัตมโนทัศน์ ค่านิยมบุคคลทางครอบครัว มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .302 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 มีอำนาจจำแนกในการพยากรณ์ได้ร้อยละ 8.80

ฉวีวรรณ ศรีวงศ์ (2552) ได้ทำวิจัยเรื่อง ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดเขตพื้นที่การศึกษาเชิงรายนเขต 4 พบว่า ความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในระหว่างตัวแปรภายนอกและตัวแปรภายในมีค่าสัมประสิทธิ์เป็นบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมรวมสูงสุดต่อจิตสาธารณะของนักเรียน ได้แก่ การคล้อยตามผู้อื่น รองลงมาคือ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ตัวแปรที่มีอิทธิพลเฉพาะทางตรงต่อจิตสาธารณะ ได้แก่ การคล้อยตามผู้อื่น รองลงมา คือ การรับรู้ความสามารถของตนเอง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนตัวแปรที่มีอิทธิพลเฉพาะทางอ้อมต่อจิตสาธารณะ ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และการควบคุมตนเอง รองลงมาคือ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนและการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

พิมภา กำเนิดผล (2552) ได้ทำวิจัยเรื่อง ปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์กับจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในเขตพื้นที่การศึกษาสงขลาเขต 1 จังหวัดสงขลา พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภายในและปัจจัยสภาพแวดล้อมโดยรวม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับจิตสาธารณะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภายในทั้ง 6 ปัจจัย ได้แก่ เจตคติต่อจิตสาธารณะ การรับรู้ความสามารถของตน การมองโลกในแง่ดี ความรับผิดชอบ ความเมตตากรุณา ลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตน และปัจจัยสภาพแวดล้อม 3 ปัจจัย ได้แก่ การถ่ายทอดจิตสาธารณะจากครอบครัว การถ่ายทอดจิตสาธารณะจากสถานศึกษา และการถ่ายทอดจิตสาธารณะจากสื่อมวลชน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับจิตสาธารณะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

อ้อมใจ วงษ์มณฑา (2552) ได้ทำวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อจิตสาธารณะของนักศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พบว่า ระดับจิตสาธารณะของนักศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับมาก ปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคม ได้แก่ การสนับสนุนจากครอบครัว การสนับสนุนจากอาจารย์และเพื่อน การเรียนรู้ด้วยตนเองและเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อจิตสาธารณะของนักศึกษาอยู่ในระดับมาก ส่วนแนวทางการเสริมสร้างจิตสาธารณะให้แก่นักศึกษา โดยถือเป็นการทำตามพระปณิธานของพระราชบิดาที่เน้นให้นักศึกษาทำเพื่อประโยชน์ส่วนตนเป็นที่สอง ประโยชน์ของเพื่อนมนุษย์เป็นกิจที่หนึ่ง

ชุติมา ไชยสิทธิ์ (2553) ได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของความรับผิดชอบต่อสังคมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า ความรับผิดชอบต่อสังคมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย มี 4 องค์ประกอบ คือ ความรับผิดชอบต่อครอบครัว ความรับผิดชอบต่อเพื่อน ความรับผิดชอบต่อโรงเรียน และความรับผิดชอบต่อชุมชน นักเรียนในเมืองและนักเรียนนอกเมืองมีระดับความรับผิดชอบต่อสังคมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โมเดลเชิงสาเหตุของความรับผิดชอบต่อสังคมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่พัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิง

ประจักษ์ ($\chi^2 = 42.54$ df = 51 p = 0.79 GFI = 99 AGFI = 98 RMSEA = 0.000 RMR = 0.004) ตัวแปรในโมเดลอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรความรับผิดชอบต่อสังคมได้ร้อยละ 82 ปัจจัยที่มีอิทธิพลทางตรงต่อความรับผิดชอบต่อสังคมมากที่สุดคือ ปัจจัยด้านนักเรียน มีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.80 ส่วนปัจจัยด้านสังคมและสื่อมวลชนมีอิทธิพลทางอ้อมต่อความรับผิดชอบต่อสังคมโดยส่งผ่านปัจจัยด้านนักเรียนด้วยขนาดอิทธิพล 0.48

นางลักษณ์ เขียนงาม และสมพร เมธีวัฒนากุล (2553) ได้ทำวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับจิตสาธารณะของนักศึกษามหาวิทยาลัย พบว่า นักศึกษามีจิตสาธารณะอยู่ในระดับดี ร้อยละ 75.30 มีความรับผิดชอบต่อครอบครัว ร้อยละ 98.30 มีความรับผิดชอบต่อสังคมร้อยละ 94.50 และมีความรับผิดชอบต่อตนเอง ร้อยละ 78.10 สถาบันครอบครัวเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการมีจิตสาธารณะทั้งด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง ด้านความรับผิดชอบต่อครอบครัว และด้านความรับผิดชอบต่อสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.01

นันทรัตน์ ปรีวัชรธรรม (2553) ได้ทำวิจัยเรื่อง การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมจิตอาสาของเด็กและเยาวชนที่รับการศึกษานักเรียนงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ พบว่า ส่วนใหญ่เข้าร่วมกิจกรรมกับสำนักงานทรัพย์สินฯ หรือกิจกรรมที่ทำประโยชน์ต่อสังคมเป็นครั้งคราว ด้านปัจจัยภายในคือ ทศนคติเชิงจริยธรรม อยู่ในระดับมาก ปัจจัยภายนอก คือ การสนับสนุนทางสังคมจากคนในครอบครัว สถานศึกษา ชุมชน และเพื่อน ได้รับการสนับสนุนทางสังคมอยู่ในระดับมาก การศึกษาพฤติกรรมจิตอาสา ประกอบด้วย การช่วยเหลือผู้อื่น การเสียสละต่อสังคม การมุ่งมั่นพัฒนาสังคม และจิตสำนึกสาธารณะอยู่ในระดับปฏิบัติบ่อยครั้ง ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า ประสบการณ์การเข้าร่วมกิจกรรมแตกต่างกัน มีระดับพฤติกรรมจิตอาสาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ปัจจัยภายใน และปัจจัยภายนอกมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับพฤติกรรมจิตอาสา และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ ปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกสามารถร่วมกันอธิบายพฤติกรรมจิตอาสาได้ในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยปัจจัยภายนอกการสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนสามารถอธิบายพฤติกรรมจิตอาสาได้ดีที่สุด

ปิ่นกนก วงศ์ปิ่นเพชร และคณะ (2553) ได้ทำวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับจิตอาสาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ พบว่า จิตอาสาของนักศึกษาอยู่ในระดับสูง มีเจตคติต่อจิตอาสาอยู่ในระดับดี แรงจูงใจในการทำกิจกรรมจิตอาสาอยู่ในระดับสูง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคมอยู่ในระดับสูงเช่นกัน ปัจจัยด้านบุคคลทุกตัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับจิตอาสาของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยังสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของจิตอาสาได้ ร้อยละ 48.8 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.001 โดยแรงจูงใจในการทำกิจกรรมจิตอาสา มีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวพยากรณ์สูงสุด รองลงมาคือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคม และเจตคติต่อจิตอาสา ตามลำดับ

พัชรภรณ์ อนุกุล (2553) ได้ทำวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาการคิดและจิต
 สาธารณะในวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 พบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมจิตสาธารณะต่อส่วนรวมอยู่ในระดับดีมาก เกิดความตระหนักรู้ในการดูแล
 รักษาสาธารณะสมบัติของส่วนรวมมากขึ้น มีความรับผิดชอบ มีน้ำใจ มีระเบียบวินัยในตนเองเพิ่มขึ้น
 นักเรียนร่วมกันคิด วางแผน และปฏิบัติจริง ทั้งนี้การพัฒนาจิตสาธารณะมีผลทำให้นักเรียนมีความ
 รับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย ทำงานเสร็จตามเวลาที่กำหนด มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

พรสุตา ศรีปัญญา (2553) ได้ทำวิจัยเรื่อง ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อจิตสาธารณะของ
 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดร้อยเอ็ด: การวิเคราะห์พหุระดับ พบว่า ตัวแปรที่ระดับนักเรียนที่มี
 อิทธิพลต่อจิตสาธารณะ ได้แก่ อัตมโนทัศน์ ความฉลาดทางอารมณ์ เจตคติต่อจิตสาธารณะ คุณธรรม
 จริยธรรมด้านความรับผิดชอบ คุณธรรมจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และคุณธรรมจริยธรรมด้าน
 ความกตัญญู สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของจิตสาธารณะได้ร้อยละ 66.80 ตัวแปรระดับ
 ชุมชนที่มีอิทธิพลต่อจิตสาธารณะ ได้แก่ การได้รับแบบอย่างจากครอบครัวและชุมชน สามารถอธิบาย
 ความแปรปรวนของค่าเฉลี่ยจิตสาธารณะ ได้ร้อยละ 60 มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรระดับชุมชนกับตัว
 แปรระดับนักเรียน ได้แก่ การเลี้ยงดูแบบรักตามใจ มีความสัมพันธ์กับสัมประสิทธิ์การถดถอยของ
 คุณธรรมจริยธรรมด้านความกตัญญู

อริสา สุขสม (2553) ได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาจิตสำนึกสาธารณะเพื่อชุมชน พบว่า การ
 พัฒนาค่านิยมเรื่องจิตสำนึกสาธารณะของมนุษย์เป็นเรื่องสำคัญ โดยเฉพาะในกลุ่มเยาวชน ซึ่งถือเป็น
 ทรัพยากรบุคคลที่มีค่าของสังคม ซึ่งกำลังเผชิญกับการใช้ชีวิตภายใต้สังคมความเสี่ยงหลายรูปแบบ
 ดังนั้นเพื่อเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ทั้งเชิงวิชาการในชั้นเรียนและประสบการณ์เชิงชุมชนที่อยู่โดยรอบ
 เป็นการเรียนรู้ที่บูรณาการระหว่างภาคทฤษฎี การฝึกปฏิบัติ และเสริมสร้างคุณธรรมจริยธรรมให้แก่
 นักศึกษาในฐานะเป็นเยาวชนกลุ่มหนึ่งของสังคมไทย การพัฒนาจิตสำนึกสาธารณะเพื่อชุมชนของ
 นักศึกษา จึงเป็นตัวอย่างการพัฒนาทุนมนุษย์ที่สำคัญและมีคุณค่ายิ่งในยุคปัจจุบัน

อริยา คูหา และ สุวิมล นราองอาจ (2553) ได้ทำวิจัยเรื่อง จิตสาธารณะและรูปแบบการ
 ดำเนินชีวิตของนักศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี พบว่า จิตสาธารณะของ
 นักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี อยู่ในระดับมาก มีรูปแบบการดำเนินชีวิตกลุ่ม
 ก้าวหน้าและกลุ่มวิชาชีพระดับมากที่สุด และน้อยที่สุดคือ กลุ่มเก็บตัว ส่วนจิตสาธารณะและรูปแบบการ
 ดำเนินชีวิตของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมี
 นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ชูศิลป์ นาราหนองแวง (2554) ได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาเครื่องมือวัดจิตสาธารณะของ
 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 31
 พบว่า เครื่องมือวัดจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขต
 พื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 31 มีลักษณะเป็นข้อคำถามปลายปิดแบบมาตราประมาณค่า 4 ระดับ ที่
 พัฒนาขึ้นมี 3 ฉบับ ได้แก่ ฉบับที่ 1 แบบประเมินตนเองของนักเรียน จำนวน 40 ข้อ ฉบับที่ 2 แบบ

สังเกตพฤติกรรมนักเรียนโดยครู จำนวน 30 ข้อ ฉบับที่ 3 แบบประเมินนักเรียนโดยผู้ปกครอง จำนวน 25 ข้อ และ (2) ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวัดจิตสาธารณะ พบว่า ฉบับที่ 1 แบบประเมินตนเองของนักเรียน มีความตรงเชิงเนื้อหาโดยค่าดัชนีความสอดคล้องมีค่าระหว่าง .50 ถึง 1.00 มีความตรงตามโครงสร้างระหว่าง .44 ถึง .68 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ความตรงตามสภาพ โดยหาความสัมพันธ์ระหว่างแบบประเมินตนเองของนักเรียนกับแบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียนโดยครูมีค่าเท่ากับ .75 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 8.26 ถึง 14.79 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีค่าความเที่ยง .95 ฉบับที่ 2 แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียนโดยครูมีความตรงเชิงเนื้อหาโดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง .67 ถึง 1.00 มีความตรงตามโครงสร้างระหว่าง .41 ถึง .85 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ 0.01 มีค่าความเที่ยง .98 และฉบับที่ 3 แบบประเมินนักเรียนโดยผู้ปกครอง มีความตรงเชิงเนื้อหาโดยค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง .50 ถึง 1.00 มีความตรงตามโครงสร้างระหว่าง .50 ถึง .90 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีค่าความเที่ยง .96

ณัฐดาว คชพลายุกต์ (2554) ได้ทำวิจัยเรื่อง การทำหน้าที่ของครอบครัว บุคลิกภาพ การเห็นคุณค่าในตนเอง และพฤติกรรมการช่วยเหลือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พบว่า 1. การทำหน้าที่ของครอบครัว ได้แก่ การแก้ปัญหา การสื่อสาร บทบาท การตอบสนองทางอารมณ์ ความผูกพันทางอารมณ์ และการควบคุมพฤติกรรมอยู่ในระดับสูง 2. บุคลิกภาพด้านการเปิดกว้าง การยอมรับผู้อื่น และการแสดงออกอยู่ในระดับสูง ส่วนด้านการมีสติและความห่วงใยอยู่ในระดับปานกลาง 3. การเห็นคุณค่าในตนเอง ได้แก่ ความรู้สึกว่าคุณมีความสำคัญ ความรู้สึกว่าคุณมีอำนาจ ความรู้สึกว่าคุณมีความสามารถ และความรู้สึกว่าคุณมีความดีอยู่ในระดับสูง 4. พฤติกรรมการช่วยเหลือ ได้แก่ ทางกาย ทางวาจา ทางสติปัญญา และทางใจอยู่ในระดับสูง 5. นักเรียนที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ผลการเรียนรู้ ลำดับการเกิด รายได้ของครอบครัว อาชีพของบิดาและมารดา มีผลต่อพฤติกรรมการช่วยเหลือไม่แตกต่างกัน 6. การทำหน้าที่ของครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการช่วยเหลืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 7. บุคลิกภาพด้านการแสดงออก ความเปิดกว้าง การยอมรับผู้อื่น และการมีสติมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการช่วยเหลืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 8. การเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการช่วยเหลืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

วลัยรัตน์ ยิ่งดำนุ่น(2554) ได้ทำวิจัยเรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ของโครงการจิตอาสา : กรณีศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางมดวิทยา “สีสุกหวาดจวนอุปถัมภ์” พบว่า ระดับผลสัมฤทธิ์ของโครงการจิตอาสาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนบางมดวิทยา “สีสุกหวาดจวนอุปถัมภ์” โดยรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน เรียงลำดับจากมากไปน้อย คือ ด้านการทำงานเป็นทีม รองลงมาด้านความสามัคคี ด้านความมีน้ำใจ ด้านความเสียสละ และด้านความรับผิดชอบ อยู่ในระดับมาก นักเรียนที่มีเพศ อายุ แผนการเรียนปัจจุบัน มีผลต่อระดับผลสัมฤทธิ์ของโครงการจิตอาสาไม่แตกต่างกัน ส่วนนักเรียนที่มีระดับการศึกษา อาชีพของผู้ปกครอง ที่

แตกต่างกันมีผลต่อระดับผลสัมฤทธิ์ของโครงการจิตอาสาที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนของโรงเรียนต่างกัน มีระดับผลสัมฤทธิ์ของโครงการจิตอาสาโดยรวมไม่แตกต่างกัน นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่าง วัด บ้าน โรงเรียน ต่างกันมีระดับผลสัมฤทธิ์ของโครงการจิตอาสาโดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมโครงการ 1 ห้องเรียน 1 โครงการบูรณาการต่างกัน มีระดับผลสัมฤทธิ์ของโครงการจิตอาสาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

วิเชียร อินทรสมพันธ์ (2554) ได้ทำวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อจิตสาธารณะของนิสิตมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยาพบว่า 1. ปัจจัยที่ส่งผลต่อจิตสาธารณะของนิสิตมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยาโดยรวมอยู่ในระดับมาก 2. นิสิตมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยาร้อยละ 85.83 มีระดับจิตสาธารณะอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 10.17 อยู่ในระดับมาก และร้อยละ 4.00 อยู่ในระดับน้อย 3. ปัจจัยกับจิตสาธารณะของนิสิตมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 4. ปัจจัยภายในด้านอัตมโนทัศน์ การเห็นคุณค่าในตนเอง และปัจจัยภายนอกด้านการสนับสนุนจากครอบครัวการสนับสนุนจากอาจารย์และเพื่อน การเรียนรู้ด้วยตนเองและร่วมกับผู้อื่น สามารถร่วมกันทำนายจิตสาธารณะของนิสิตมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยาได้ร้อยละ 47.10 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

วีรชัย คำธร (2554) ได้ทำวิจัยเรื่อง ปัจจัยเชิงบูรณาการตามประสบการณ์และลักษณะทางจิตที่มีอิทธิพลต่อจิตสาธารณะของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี พบว่า ระดับจิตสาธารณะของนักศึกษาด้านการใช้สาธารณสมบัติ ด้านการถือเป็นที่ และด้านเคารพสิทธิผู้อื่น อยู่ในระดับมาก ส่วนการศึกษาความสัมพันธ์เปรียบเทียบ พบว่า นักศึกษาที่มีประสบการณ์ทางสังคมดีมาก และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนมาก จะมีจิตสาธารณะด้านการใช้สาธารณสมบัติมาก นักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนมาก จะมีจิตสาธารณะด้านการถือเป็นที่มาก นักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนมาก มีประสบการณ์ทางสังคมที่ดีมาก มีจิตสาธารณะด้านการเคารพสิทธิผู้อื่นมาก ในกลุ่มนักศึกษาที่เรียนคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ผู้ที่มีการเห็นแบบอย่างจากบุคคลรอบข้างที่ดีมาก และมีเหตุผลเชิงจริยธรรมมาก มีจิตสาธารณะด้านการใช้สาธารณสมบัติมาก จะปรากฏในกลุ่มนักศึกษาที่มีสมาชิกครอบครัวน้อย ผู้ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมมาก และมีการเห็นแบบอย่างจากบุคคลรอบข้างดีมาก มีจิตสาธารณะด้านการถือเป็นที่มาก จะปรากฏในกลุ่มนักศึกษาที่บิดามารดามีระดับการศึกษาสูง และสำหรับผู้ที่มีการเห็นแบบอย่างจากบุคคลรอบข้างดีมาก จิตสาธารณะด้านเคารพสิทธิผู้อื่นมาก จะปรากฏอยู่ในนักศึกษากลุ่มรวม

ศุภโชค เสือทอง (2554) ได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อพัฒนาจิตสาธารณะของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อพัฒนาจิตสาธารณะของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีองค์ประกอบ 3 ด้าน คือ การมีจิตสาธารณะเกี่ยวกับตนเอง การมีจิตสาธารณะเกี่ยวกับผู้อื่น และการมีจิตสาธารณะเกี่ยวกับสังคม ส่วนหลักสูตรประกอบด้วย หลักการและ

เหตุผลแนวคิดพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตร วัตถุประสงค์หลักสูตร โครงสร้างหลักสูตรเสริม กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ การวัดผลประเมินผล มีแผนดำเนินกิจกรรม 5 แผน กิจกรรมการเรียนรู้ 13 กิจกรรม ใช้เวลา 30 ชั่วโมง ผลการสร้างหลักสูตรพบว่ามีคุณภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดอยู่ในระดับดี เหมาะที่จะนำไปใช้กับนักเรียนระดับอื่นๆ และปรับปรุงกิจกรรมให้เหมาะสมกับวัย

สุภะรัฐ ยอดระบำ (2554) ได้ทำวิจัยเรื่อง ปัจจัยด้านครอบครัว และจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับการเกิดจิตสาธารณะของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมการทำประโยชน์เพื่อส่วนรวม(จิตสาธารณะ) ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยพฤติกรรมการทำประโยชน์เพื่อส่วนรวมสูงสุด คือการรักษาความสะอาดในการใช้ห้องน้ำทุกครั้ง และพฤติกรรมการทำประโยชน์เพื่อส่วนรวมต่ำสุด คือ การขีดเขียนข้อความต่างๆ ที่โต๊ะ เก้าอี้ และผนังของอาคาร ส่วนปัจจัยที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับพฤติกรรมการทำประโยชน์เพื่อส่วนรวม(จิตสาธารณะ) คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนใช้เหตุผล การเห็นแบบอย่างจากบิดามารดา สุขภาพจิตดี และทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมการทำประโยชน์เพื่อส่วนรวม

อารีย์ วงศ์แดง (2554) ได้ทำวิจัยเรื่อง ทัศนคติและพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนแห่งหนึ่งในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมจิตสาธารณะระดับปานกลางใกล้เคียงกับระดับดี นักเรียนส่วนใหญ่มีทัศนคติต่อจิตสาธารณะระดับปานกลาง การอบรมเลี้ยงดูด้านจิตสาธารณะของพ่อแม่ การเป็นแบบอย่างด้านจิตสาธารณะของพ่อแม่ และการคล้อยตามกลุ่มเพื่อนด้านจิตสาธารณะมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อจิตสาธารณะ และพฤติกรรมจิตสาธารณะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อัญชลิกา ผิวเพชร (2554) ได้ทำวิจัยเรื่อง ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลทางตรงต่อจิตสาธารณะของนักเรียน คือ คุณธรรมจริยธรรม ปัจจัยที่มีอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อจิตสาธารณะของนักเรียนต่อความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหา ได้แก่ พฤติกรรมการสอนของครูและการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ปัจจัยที่มีอิทธิพลทางอ้อมต่อจิตสาธารณะของนักเรียนได้แก่ ความฉลาดทางอารมณ์

ดวงทิพย์ อันประสิทธิ์ และสุพรรณิ ไชยอำพร (2555) ได้ทำวิจัยเรื่อง รูปแบบการขัดเกลาทางสังคมเพื่อเสริมสร้างจิตอาสาในชุมชน กรณีศึกษาชุมชนบางน้ำหวาน อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ พบว่า 1. ชาวชุมชนได้ให้ความหมายจิตอาสา คือ การกระทำด้วยใจจริง ช่วยเหลือด้วยความบริสุทธิ์ใจ ทำประโยชน์ให้ผู้อื่นได้เท่าที่ตนทำได้ อย่างไม่อยู่นิ่งเฉยเพื่อที่จะนำชุมชนไปสู่ความเข้มแข็งด้วยการที่เป็นผู้ให้มากกว่าผู้รับ และในด้านองค์ประกอบ/คุณลักษณะของผู้มีจิตอาสา คือ เป็นผู้ที่ยพร้อมจะเสียสละเพื่อส่วนรวมทั้งร่างกาย แรงใจ รวมทั้งด้านเวลา และเป็นผู้ที่มีความเมตตา มีความซื่อสัตย์ โดยประพฤติตนเป็นบุคคลตัวอย่างให้กับผู้อื่นด้วยการยึดคุณธรรม จริยธรรม พร้อมทั้งมีความขยัน อดทน และเป็นผู้มีอัธยาศัยดี เข้ากับคนอื่นได้ง่าย เป็นที่ปรึกษาให้ผู้อื่นได้ ถ่ายทอดความรู้

ความสามารถของตนให้กับผู้อื่น และมีภาวะความเป็นผู้นำและมีความกระตือรือร้น 2. การขัดเกลาทางสังคมผ่านสถาบันต่างๆ คือ ครอบครัว ได้แก่ การอบรมสั่งสอนด้วยวาจา การทำตนให้เห็นเป็นแบบอย่าง การลงโทษ การสร้างแรงจูงใจด้วยการให้รางวัล สร้างกฎเกณฑ์ข้อตกลงร่วมกัน โรงเรียนได้แก่ การอบรมสั่งสอนด้วยวาจา การลงโทษ การให้รางวัล การทำให้เห็นเป็นแบบอย่าง 3. การเปรียบเทียบรูปแบบการเลี้ยงดู ทุกสถาบันให้ความสำคัญในการเลี้ยงดูโดยการอบรมสั่งสอนด้วยวาจา และวิธีการทำให้เห็นเป็นแบบอย่าง ส่วนวิธีการลงโทษและวิธีการจูงใจให้รางวัลนั้น สถาบันที่นำมาใช้คือ ครอบครัว และโรงเรียน ในขณะที่วิธีการให้เรีนรูด้ด้วยตนเอง สถาบันที่ซ้มาใช้มากที่สุดคือครอบครัว และศาสนา

ศักดิ์ชาย เรื่องฤทธิ์ (2555) ได้ทำวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับจิตสาธารณะในการเข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ของนิสิตมหาวิทยาลัยทักษิณ พบว่า แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ของนิสิตมหาวิทยาลัยทักษิณอยู่ในระดับมากทั้งภาพรวมและรายด้าน ในขณะที่จิตสาธารณะในการเข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านการตระหนักรู้และแก้ปัญหาให้ผู้อื่น มีคะแนนอยู่ในระดับมาก ด้านการคำนึงถึงส่วนรวม ด้านการสร้างความสัมพันธ์เป็นกลุ่มเดียวกัน ด้านการรับผิดชอบต่อสาธารณะและสังคม ด้านความรัก เอื้ออาทร สามัคคี และด้านการสร้างเครือข่ายความร่วมมืออยู่ในระดับปานกลาง โดยนิสิตที่ศึกษาอยู่ในคณะที่ต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน แต่มีจิตสาธารณะภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 สำหรับความสัมพันธ์ด้านแรงจูงใจกับจิตสาธารณะในการเข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ของนิสิตมหาวิทยาลัยทักษิณ ไม่มีความสัมพันธ์กัน หากพิจารณารายด้านจะพบว่า แรงจูงใจด้านความต้องการความเจริญเติบโตทางสังคมมีความสัมพันธ์เชิงลบต่อกับจิตสาธารณะด้านความรับผิดชอบต่อสาธารณะและสังคม และจิตสาธารณะด้านความรัก เอื้ออาทร สามัคคี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

สุวิมล ชาติขำนิ (2555) ได้ทำวิจัยเรื่อง ปัจจัยบางประการที่มีความสัมพันธ์ต่อจิตสาธารณะของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมัธยมศึกษาในอำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร พบว่า 1. การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิต การสนับสนุนจากเพื่อน การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล การสนับสนุนอาจารย์ และลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (R) เท่ากับ .797 ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R²adj) เท่ากับ .632 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (SEest) เท่ากับ .277 ตามลำดับ 2. การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิต การสนับสนุนจากเพื่อน การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล การสนับสนุนจากเพื่อน และลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน มีค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบเท่ากับ .324, .136, .103, .175 และ .028 ตามลำดับ มีค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐานเท่ากับ .396, .194, .166, .203 และ .073 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และมีค่าคงที่ของสมการในรูปคะแนนดิบเท่ากับ .901 ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์จิตสาธารณะของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบ

ลโทษทางจิต การสนับสนุนจากเพื่อน การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล การสนับสนุนจากเพื่อน และ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน

เอมอร แสนภูวา (2555) ได้ทำวิจัยเรื่อง จิตสำนึกถึงส่วนรวมร่วมกันของนักศึกษา ระดับปริญญาตรีโปรแกรมวิชาพัฒนาชุมชน มหาวิทยาลัยราชภัฏลาวทาว พบว่า จิตสำนึกถึงส่วนรวมร่วมกันของนักศึกษาโปรแกรมวิชาพัฒนาชุมชนมหาวิทยาลัยราชภัฏลาวทาว คือ การสร้างจิตใจแห่งการให้เสียสละ เอื้ออาทร แบ่งปัน จิตสำนึกที่มีต่อส่วนรวม คือ ต้องการให้สังคมเกิดสันติสุข การทำความดีบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์โดยไม่หวังสิ่งตอบแทน เจื่อนไขทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับจิตสำนึกถึงส่วนรวมร่วมกันของนักศึกษาแบ่งเป็น 2 ด้าน คือ เจื่อนไขภายใน และเจื่อนไขภายนอก จากการศึกษาพบว่า เจื่อนไขภายในประกอบด้วย 1) การเห็นคุณค่าในตนเอง 2) เหตุผลเชิงจริยธรรม 3) ระบบค่านิยม 4) ทักษะต่อการจัดการสมบัตินิสาธารณะ ได้แก่ ทักษะต่อการดูแลสมบัตินิสาธารณะ ทักษะต่อการจัดการการอยู่ร่วมกัน เช่น กฎระเบียบ ทักษะต่อการมีส่วนร่วมดูแลจัดการแก้ไขทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และทักษะต่อบทบาทของรัฐบาลท้องถิ่นและรัฐบาลกลางในการส่งเสริมจิตสำนึกถึงส่วนรวมร่วมกัน เจื่อนไขภายนอก ประกอบด้วย การขัดเกลาทางสังคม ประกอบด้วย 1) ครอบครัว 2) สภาพแวดล้อมทางสังคม ได้แก่ เพื่อน สื่อ ครูอาจารย์ สถานศึกษา และสถาบันศาสนา เจื่อนไขทั้ง 2 ด้านข้างต้นเป็นกระบวนการขับเคลื่อนสู่จิตสำนึกถึงส่วนรวมร่วมกัน ที่เกิดกับจิตใจและแสดงออกเป็นพฤติกรรมของนักศึกษาในการมีจิตสำนึกถึงส่วนรวมร่วมกัน อีกทั้งในแนวทางดำเนินการขับเคลื่อนของนักศึกษาได้รับแรงหนุนเสริมจากแรงบันดาลใจ สิ่งที่น่าสนใจ และความภาคภูมิใจที่เกี่ยวข้องกับจิตสำนึกถึงส่วนรวมร่วมกันของนักศึกษา ภายใต้นโยบายมหาวิทยาลัยและส่งผลให้เกิดสังคมที่พึงปรารถนาทั้งระดับโปรแกรมวิชา มหาวิทยาลัย และชุมชน สังคม ประเทศชาติต่อไป

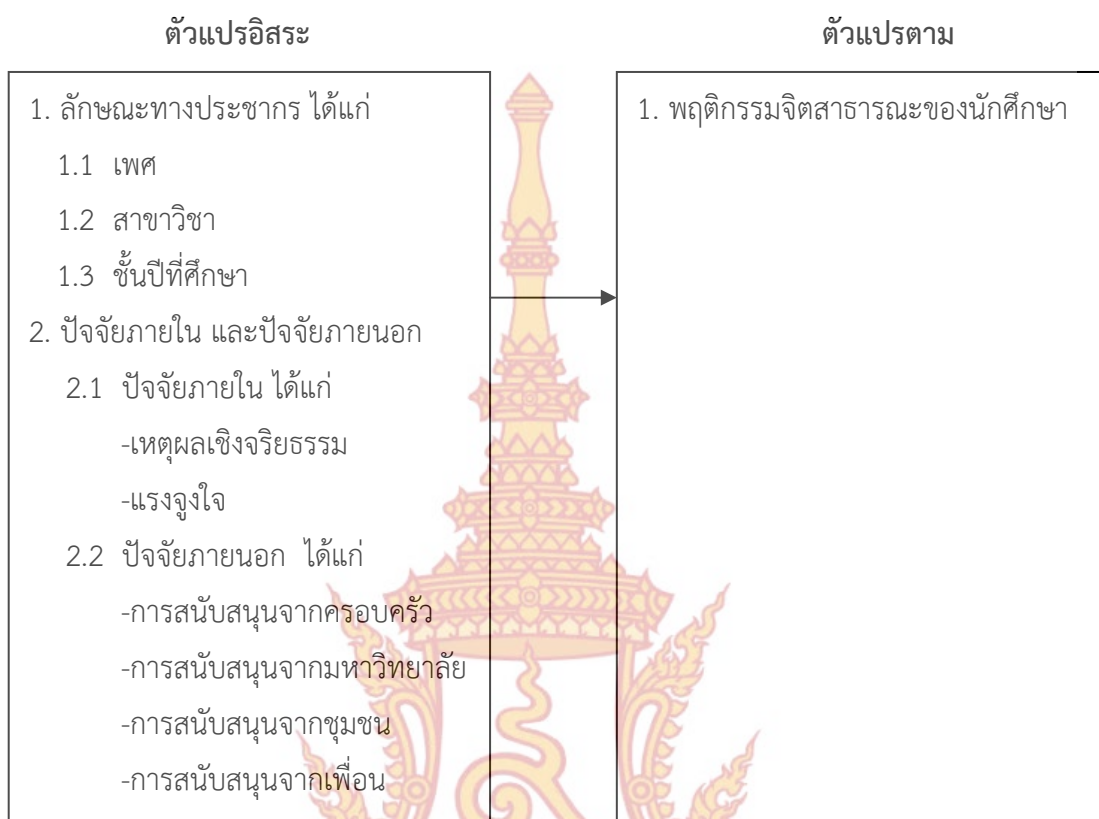
อศรา ประเสริฐสิน (2555) ได้ทำวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการบำเพ็ญประโยชน์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี: การวิจัยแบบผสม พบว่า เพศหญิงมีคะแนนมากกว่าเพศชายในทุกด้านของพฤติกรรมการบำเพ็ญประโยชน์ โดยทั้งเพศหญิงและเพศชายจะมีคะแนนด้านการไม่เอาเปรียบผู้อื่นสูงที่สุด รองลงมาคือ ด้านการใช้ทรัพย์สินส่วนรวมอย่างคุ้มค่าและมีประสิทธิภาพ และด้านการปฏิบัติกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม ส่วนด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมมีค่าคะแนนต่ำที่สุด ด้านกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคม มีทั้งการบำเพ็ญประโยชน์กับทางมหาวิทยาลัย/สถานศึกษา การทำกิจกรรมกับครอบครัว สำหรับผลของการบำเพ็ญประโยชน์เพื่อสังคมที่มีต่อตัวนักศึกษาเองทั้งด้านบวกและลบ ด้านบวก เช่น การได้รับความไว้วางใจ คำชมเชย ยกย่องนับถือจากคนอื่น การเกิดความสุขทางจิตใจ และผู้อื่นได้รับความสุข การได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ได้รับประสบการณ์ต่างๆ ได้เรียนรู้ทักษะและวิธีการแก้ปัญหาต่างๆ ส่วนด้านลบ ได้แก่ ความเหน็ดเหนื่อย ต้องสละเวลา เสียสละทรัพย์ ทำงานหนัก ใช้เงินส่วนตัวในการทำงาน เกิดความขัดแย้งกับเพื่อนๆ ต้องทุ่มเททั้งร่างกายและแรงใจในการทำงาน ไม่มีใครเห็นค่า ไม่ได้ผลตอบแทนกลับมา

บุญเลี้ยง ทุมทอง (2556) ได้ทำวิจัยเรื่อง การสังเคราะห์รูปแบบการจัดกิจกรรมในการเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียนที่มีประสิทธิภาพ พบว่า รูปแบบการจัดกิจกรรมในการเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักเรียนที่มีประสิทธิภาพ สรุปได้ 6 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 ร่วมกันจัดตั้งกลุ่มครูที่สอนในสถานศึกษา ขั้นที่ 2 สร้างความตระหนักในตัวผู้เรียนในการทำกิจกรรม ขั้นที่ 3 วางแผนการจัดกิจกรรมและลงพื้นที่ร่วมทำกิจกรรมการมีจิตสาธารณะ ขั้นที่ 4 จัดกิจกรรมตามแผนงานและสังเกตการณ์กิจกรรมร่วมกัน ขั้นที่ 5 อภิปรายและวิเคราะห์ผลการจัดกิจกรรมเพื่อนำมาใช้ในการซ่อมเสริมและพัฒนาผู้เรียน และขั้นที่ 6 สะท้อนผลและวางแผนในเนื้อหาแต่ละสัปดาห์ต่อไป ผลการใช้รูปแบบการจัดกิจกรรม พบว่า การสังเกตคุณลักษณะของนักเรียนอยู่ในระดับมาก จากการทดสอบค่าที่พบว่า คะแนนเฉลี่ยคุณลักษณะพฤติกรรมการมีจิตสาธารณะหลังจัดกิจกรรมสูงกว่าก่อนจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

บุญธิดา ยอดสุวรรณ (2557) ได้ทำวิจัยเรื่อง ระดับความมีจิตสาธารณะของนักศึกษามหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวงมีระดับจิตสาธารณะในภาพรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้านพบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวงมีระดับจิตสาธารณะในทุกๆ ด้านอยู่ในระดับมาก โดยนักศึกษามีระดับจิตสาธารณะด้านยกย่องและให้เกียรติผู้อื่นมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด รองลงมาคือ ด้านความรัก ความอาทรและความสามัคคี และด้านมาตรฐานในการปฏิบัติงาน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากัน จากการศึกษาระดับความมีจิตสาธารณะของนักศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายมีระดับความมีจิตสาธารณะสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิง หากจำแนกตามชั้นปีของนักศึกษาพบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีระดับความมีจิตสาธารณะสูงสุด รองลงมาคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 3 ตามลำดับ และจำแนกตามสายวิชาของนักศึกษาพบว่า นักศึกษาสายสังคมศาสตร์มีระดับความมีจิตสาธารณะสูงกว่านักศึกษายสายวิทยาศาสตร์

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมจิตสาธารณะโดยรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งประกอบด้วย การช่วยเหลือผู้อื่น การเสียสละต่อสังคม การมุ่งมั่นพัฒนาสังคม การใช้สาธารณสมบัติ และการเคารพสิทธิผู้อื่น ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะ ได้แก่ การสนับสนุนจากครอบครัว การสนับสนุนจากอาจารย์และเพื่อน การเรียนรู้ด้วยตนเอง และเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น ปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน มีผลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะไม่แตกต่างกัน โดยปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมจิตสาธารณะ นอกจากนี้ กิจกรรมเกี่ยวกับจิตสาธารณะนั้น หน่วยงานทั้งภาครัฐ เอกชน และภาคประชาชน ควรมีการสนับสนุนให้เกิดการขับเคลื่อนกิจกรรมเพื่อสังคม สถาบันการศึกษาและครอบครัว เพื่อเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมอย่างเป็นรูปธรรม

5. กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัย โดยมีขั้นตอน ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 3 สาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชาภาษาจีน สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น และสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล จำนวน 549 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 230 คน (จากการประมาณขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Krejcie and Morgan, 1970) โดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน จำนวน 71 คน นักศึกษาสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น จำนวน 66 คน และนักศึกษสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล จำนวน 93 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม คณะผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือขึ้นโดยยึดวัตถุประสงค์ของการวิจัยเป็นหลัก โดยได้ทำการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือดังกล่าว

3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ คณะผู้วิจัยได้สร้างขึ้นโดยยึดตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย มีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยคณะผู้วิจัยได้ศึกษาและวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2. กำหนดขอบเขตเนื้อหาของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วยเนื้อหา 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 เป็นข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา มีลักษณะเป็นคำถามปลายปิด ให้เลือกตอบเพียง 1 ข้อ มีจำนวน 3 ข้อ ได้แก่ เพศ สาขาวิชา และชั้นปีที่ศึกษา

ส่วนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมจิตสาธารณะ มีลักษณะเป็นคำถามปลายปิด โดยใช้ระดับการวัดข้อมูลประเภทเรียงอันดับ (Ordinal Scale) มีจำนวนทั้งหมด 32 ข้อ ใช้มาตราส่วน

ประมาณค่าของลิเคิต (Likert Scale) เป็นการวัดระดับของพฤติกรรมจิตสาธารณะ มี 5 ระดับ โดยกำหนดคะแนนระดับการปฏิบัติ ดังนี้

ปฏิบัติทุกครั้ง	หมายถึง	มีการปฏิบัติจิตสาธารณะ ทุกวัน/เกือบทุกวัน มีค่าเท่ากับ 5 คะแนน
บ่อยครั้ง	หมายถึง	มีการปฏิบัติจิตสาธารณะ สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง มีค่าเท่ากับ 4 คะแนน
บางครั้ง	หมายถึง	มีการปฏิบัติจิตสาธารณะ สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง มีค่าเท่ากับ 3 คะแนน
นานๆ ครั้ง	หมายถึง	มีการปฏิบัติจิตสาธารณะ เดือนละครั้ง/น้อยกว่านั้น มีค่าเท่ากับ 2 คะแนน
ไม่เคยเลย	หมายถึง	ไม่เคยมีการปฏิบัติจิตสาธารณะเลย มีค่าเท่ากับ 1 คะแนน

ส่วนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษา ลักษณะเป็นคำถามปลายเปิด โดยใช้ระดับการวัดข้อมูลประเภทเรียงอันดับ (Ordinal Scale) แบ่งปัจจัยเป็น 2 ลักษณะ คือ ปัจจัยภายใน ได้แก่ ด้านเหตุผลเชิงจริยธรรม มีจำนวน 5 ข้อ ด้านแรงจูงใจ มีจำนวน 7 ข้อ และปัจจัยภายนอก ได้แก่ ด้านการสนับสนุนจากครอบครัว มีจำนวน 6 ข้อ ด้านการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย มีจำนวน 5 ข้อ ด้านการสนับสนุนจากชุมชน มีจำนวน 3 ข้อ และด้านการสนับสนุนจากเพื่อน มีจำนวน 6 ข้อ ใช้มาตราส่วนประมาณค่าของลิเคิต (Likert) เป็นการวัดระดับความสำคัญของปัจจัยที่มีต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษา มี 5 ระดับ โดยกำหนดคะแนน ดังนี้

สำคัญมากที่สุด	เท่ากับ 5 คะแนน
สำคัญมาก	เท่ากับ 4 คะแนน
สำคัญปานกลาง	เท่ากับ 3 คะแนน
สำคัญน้อย	เท่ากับ 2 คะแนน
สำคัญน้อยที่สุด	เท่ากับ 1 คะแนน

3. การตรวจสอบเครื่องมือ คณะผู้วิจัยได้นำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 ชุด และนำไปทดสอบเพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้ค่าความเชื่อมั่น ดังนี้

3.1 แบบสอบถามส่วนที่ 2 เกี่ยวกับพฤติกรรมจิตสาธารณะ ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.908

3.2 แบบสอบถามส่วนที่ 3 เกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษา ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.915

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

คณะผู้วิจัยได้ทำการศึกษาและเก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูล 2 ประเภท ดังนี้

1. ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) เป็นข้อมูลที่ได้มาจากการรวบรวมข้อมูลจากหนังสือ ตำรา บทความ อินเทอร์เน็ต และรายงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2. ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) เป็นข้อมูลที่ได้มาจากกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการแจกแบบสอบถาม ในระหว่างวันที่ 10 – 13 กุมภาพันธ์ 2557 จำนวน 230 ชุด ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา และมีความสมบูรณ์ สามารถนำไปวิเคราะห์ข้อมูล จำนวน 230 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

คณะผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปในการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม วิเคราะห์ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที (t-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว การเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธี Scheffe และการทดสอบความสัมพันธ์ด้วยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient)

ในการแปลความหมายค่าเฉลี่ย ใช้เกณฑ์ ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	4.21-5.00	หมายถึง	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.41-4.20	หมายถึง	มาก
ค่าเฉลี่ย	2.61-3.40	หมายถึง	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.81-2.60	หมายถึง	น้อย
ค่าเฉลี่ย	1.00-1.80	หมายถึง	น้อยที่สุด

บทที่ 4 ผลการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการนำเสนอผลการวิจัยออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่าง
- ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมจิตสาธารณะ
- ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะ
- ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์การทดสอบสมมติฐาน

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่าง มีรายละเอียด ดังนี้

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	58	25.20
หญิง	172	74.80
รวม	230	100.00

จากตารางที่ 1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 172 คน คิดเป็นร้อยละ 74.80 เป็นเพศชาย จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 25.20

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสาขาวิชา

สาขาวิชา	จำนวน	ร้อยละ
ภาษาจีน	71	30.90
ภาษาญี่ปุ่น	66	28.70
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล	93	40.40
รวม	230	100.00

จากตารางที่ 2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ศึกษาในสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล จำนวน 93 คน คิดเป็นร้อยละ 40.40 สาขาวิชาภาษาจีน จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 30.90 และสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 28.70

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา

ชั้นปีที่ศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ปีที่ 1	75	32.60
ปีที่ 2	51	22.20
ปีที่ 3	53	23.00
ปีที่ 4	51	22.20
รวม	230	100.00

จากตารางที่ 3 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่กำลังศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 32.60 ชั้นปีที่ 3 จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 23.00 ชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 4 มีจำนวน 51 คนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 22.20 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมจิตสาธารณะ

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมจิตสาธารณะ

พฤติกรรมจิตสาธารณะ	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
1. ข้าพเจ้าจะเปิดปิดประตูห้องเรียนด้วยความระมัดระวัง	4.15	0.750	มาก
2. ข้าพเจ้าจะไม่ขีดเขียนโต๊ะ เก้าอี้หรือผนังห้องเรียน	4.01	1.165	มาก
3. ข้าพเจ้าจะแบ่งปันอุปกรณ์การเรียนให้แก่เพื่อนที่ไม่มีอุปกรณ์การเรียนใช้	4.12	0.803	มาก
4. ข้าพเจ้าจะให้คำปรึกษาเพื่อนเกี่ยวกับปัญหาการเรียน	3.73	0.839	มาก
5. ข้าพเจ้าจะแบ่งหนังสือให้เพื่อนๆ อ่าน	3.75	0.875	มาก
6. ข้าพเจ้าจะให้คำแนะนำแก่เพื่อนที่ทำผิดให้ปฏิบัติตนถูกต้อง	3.72	0.778	มาก
7. ข้าพเจ้าจะช่วยเหลืออาจารย์ และเพื่อน โดยไม่หวังผลตอบแทน	4.03	0.784	มาก

ตารางที่ 4 (ต่อ)

พฤติกรรมจิตสาธารณะ	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
8. หากพบขยะตกอยู่ตามพื้น ข้าพเจ้าจะเก็บขยะไปทิ้งทันที	3.23	0.742	ปานกลาง
9. หากพบคนตาบอดต้องการข้ามถนน ข้าพเจ้าจะพาเขาข้ามถนนอย่างปลอดภัย	3.52	1.048	มาก
10. ข้าพเจ้าจะช่วยเหลือเพื่อนทำงานส่วนรวมให้เสร็จก่อนทำงานส่วนตัว	3.70	0.777	มาก
11. ข้าพเจ้าจะสละเวลาช่วยสอนการบ้าน หรือติวหนังสือให้แก่เพื่อน	3.24	0.891	ปานกลาง
12. หลังเวลาเลิกเรียน ข้าพเจ้าจะไปช่วยบิดามารดาทำงานบ้าน	3.80	0.879	มาก
13. ข้าพเจ้าจะซื้ออาหาร และขนมเลี้ยงเพื่อนที่ไม่มีเงิน	3.21	0.950	ปานกลาง
14. ข้าพเจ้าจะเข้าแถวตามลำดับในการซื้ออาหาร	4.39	0.790	มากที่สุด
15. ข้าพเจ้าจะสละที่นั่งบนรถประจำทางให้แก่เด็ก คนพิการ สตรีมีครรภ์ และผู้สูงอายุ	4.04	0.873	มาก
16. ข้าพเจ้าจะใช้เวลาว่างเข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับการช่วยเหลือสังคมที่คณะ หรือมหาวิทยาลัย จัดขึ้น	3.36	0.903	ปานกลาง
17. ข้าพเจ้าจะบริจาคเงิน หรือสิ่งของ เพื่อช่วยเหลือคนที่เดือดร้อน	3.75	0.833	มาก
18. ข้าพเจ้าจะช่วยหาแนวทางในการพัฒนา มหาวิทยาลัยหรือชุมชนให้สะอาดขึ้น	3.18	0.934	ปานกลาง
19. ข้าพเจ้าสนใจปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในครอบครัว สังคม หรือชุมชน	3.76	0.868	มาก
20. ข้าพเจ้าจะเป็นผู้นำเพื่อนๆ ไปทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม	3.29	1.017	ปานกลาง
21. ข้าพเจ้าจะใช้ทรัพย์สินที่เป็นของส่วนรวมด้วยความระมัดระวัง	4.15	0.792	มาก
22. หากพบก๊อกน้ำเปิดทิ้งไว้ หรือปิดไม่สนิท ข้าพเจ้าจะเข้าไปปิดก๊อกน้ำให้สนิททันที	4.32	0.799	มากที่สุด

ตารางที่ 4 (ต่อ)

พฤติกรรมจิตสาธารณะ	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
23. เมื่อรับประทานอาหารที่โรงอาหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้านำภาชนะที่รับประทานไปเก็บในที่ที่จัดไว้	4.59	0.729	มากที่สุด
24. หากข้าพเจ้านำโต๊ะ เก้าอี้ของห้องเรียนไปใช้ในการทำกิจกรรม เมื่อเสร็จงานแล้ว ข้าพเจ้านำไปเก็บที่เดิม	4.07	0.894	มาก
25. ข้าพเจ้าจะสมัครเข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับการทำประโยชน์แก่สังคมที่คณะ หรือมหาวิทยาลัยจัด	3.39	0.981	ปานกลาง
26. ข้าพเจ้าจะแต่งกายถูกระเบียบของมหาวิทยาลัย	3.87	0.884	มาก
27. ข้าพเจ้าจะร่วมมือกับเพื่อนๆ คิดกิจกรรม เพื่อให้เพื่อนมีจิตสำนึกที่ดีต่อสังคมส่วนรวม	3.48	0.900	มาก
28. ข้าพเจ้าจะช่วยดูแลรักษาความสะอาดของห้องเรียน	3.73	0.787	มาก
29. ข้าพเจ้าจะช่วยดูแลรักษาความสะอาดของห้องน้ำ	3.57	0.826	มาก
30. ข้าพเจ้าจะแจ้งอาจารย์ หรือนักการภารโรงทราบ หากพบว่าทรัพย์สินของมหาวิทยาลัยชำรุดหรือเสียหาย	3.03	1.089	ปานกลาง
31. หากมีการเลือกตั้งในคณะ ข้าพเจ้าจะไปใช้สิทธิเลือกตั้ง	3.96	1.017	มาก
32. ข้าพเจ้าจะอ่านหนังสือของห้องสมุดอย่างระมัดระวัง และเก็บหนังสือไว้ในที่ที่จัดไว้ เมื่ออ่านเสร็จแล้ว	4.11	0.794	มาก
เฉลี่ยรวม	3.76	0.411	มาก

จากตารางที่ 4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมจิตสาธารณะโดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.76 เมื่อพิจารณารายชื่อพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมจิตสาธารณะเมื่อรับประทานอาหารเสร็จเรียบร้อยแล้วจะนำภาชนะที่รับประทานไปเก็บในที่ที่จัดไว้ จะเข้าแถวตามลำดับในการซื้ออาหาร และหากพบก๊อกน้ำเปิดทิ้งไว้หรือปิดไม่สนิทจะเข้าไปปิดก๊อกน้ำให้สนิททันที อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.59, 4.39 และ 4.32 ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมจิตสาธารณะโดยจะเปิดปิดประตูห้องเรียนด้วยความระมัดระวัง ใช้ทรัพย์สินที่เป็นของส่วนรวมด้วยความระมัดระวัง จะแบ่งปัน

อุปกรณ์การเรียนให้แก่เพื่อนที่ไม่มีอุปกรณ์การเรียนใช้ จะอ่านหนังสือของห้องสมุดอย่างระมัดระวัง และเก็บหนังสือไว้ในที่ที่จัดไว้เมื่ออ่านเสร็จแล้ว หากนำโต๊ะเก้าอี้ของห้องเรียนไปใช้ในการทำกิจกรรม เมื่อเสร็จงานแล้วจะนำไปเก็บที่เดิม จะสละที่นั่งบนรถประจำทางให้แก่เด็ก คนพิการ สตรีมีครรภ์และผู้สูงอายุ จะช่วยเหลืออาจารย์ และเพื่อนโดยไม่หวังผลตอบแทน จะไม่ขีดเขียนโต๊ะเก้าอี้หรือผนังห้องเรียน หากมีการเลือกตั้งในคณะจะไปใช้สิทธิเลือกตั้ง จะแต่งกายถูกระเบียบของมหาวิทยาลัย หลังเวลาเลิกเรียนจะไปช่วยบิดามารดาทำงานบ้าน สนใจปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในครอบครัว สังคม หรือชุมชน จะแบ่งหนังสือให้เพื่อนๆ อ่าน จะบริจาคเงินหรือสิ่งของเพื่อช่วยเหลือคนที่เดือดร้อน จะให้คำปรึกษาเพื่อนเกี่ยวกับปัญหาการเรียน จะช่วยดูแลรักษาความสะอาดของห้องเรียน จะให้คำแนะนำแก่เพื่อนที่ทำผิดให้ปฏิบัติตนถูกต้อง จะช่วยเหลือเพื่อนทำงานส่วนรวมให้เสร็จก่อนทำงานส่วนตัว จะช่วยดูแลรักษาความสะอาดของห้องน้ำ หากพบคนตาบอดต้องการข้ามถนนจะพาข้ามอย่างปลอดภัย และจะร่วมมือกับเพื่อนๆ คิดกิจกรรมเพื่อให้เพื่อนมีจิตสำนึกที่ดีต่อสังคมส่วนรวม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.15, 4.15, 4.12, 4.11, 4.07, 4.04, 4.03, 4.01, 3.96, 3.87, 3.80, 3.76, 3.75, 3.75, 3.73, 3.73, 3.72, 3.70, 3.57, 3.52 และ 3.48 ตามลำดับ

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยรวมที่มีอิทธิพลต่อจิตสาธารณะของนักศึกษา

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยรวมที่มีอิทธิพลต่อจิตสาธารณะของนักศึกษา

ปัจจัย	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
ปัจจัยภายใน	4.26	0.523	มากที่สุด
ด้านเหตุผลเชิงจริยธรรม	4.49	0.464	มากที่สุด
ด้านแรงจูงใจ	4.03	0.582	มาก
ปัจจัยภายนอก	3.91	0.661	มาก
ด้านการสนับสนุนจากครอบครัว	4.24	0.546	มากที่สุด
ด้านการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย	3.91	0.644	มาก
ด้านการสนับสนุนจากชุมชน	3.65	0.780	มาก
ด้านการสนับสนุนจากเพื่อน	3.84	0.672	มาก

จากตารางที่ 5 พบว่า ปัจจัยภายในมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ปัจจัยภายในด้านเหตุผลเชิงจริยธรรมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษาอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.49 ส่วน ปัจจัยภายในด้านแรงจูงใจมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษา อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ

4.03 สำหรับปัจจัยภายนอกด้านการสนับสนุนจากครอบครัวมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษา อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.24 ส่วนปัจจัยภายนอกด้านการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย ด้านการสนับสนุนจากเพื่อน และด้านการสนับสนุนจากชุมชน มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษา อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.91, 3.84 และ 3.65 ตามลำดับ

3.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยภายในรายด้านที่มีอิทธิพลต่อจิตสาธารณะของนักศึกษา

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยภายในด้านเหตุผลเชิงจริยธรรมที่มีอิทธิพลต่อจิตสาธารณะของนักศึกษา

ปัจจัยภายใน	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
ด้านเหตุผลเชิงจริยธรรม			
1. การทำดียอมได้ชั่ว การทำชั่วยอมได้ชั่ว	4.53	0.691	มากที่สุด
2. การบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคม จะทำให้ได้รับผลบุญ	4.26	0.770	มากที่สุด
3. บุคคลที่เสียสละต่อผู้อื่น ย่อมเป็นคนที่น่ายกย่อง	4.45	0.671	มากที่สุด
4. ความขยันหมั่นเพียร ทำให้คนประสบความสำเร็จ	4.67	0.573	มากที่สุด
5. การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อผู้อื่น ทำให้สังคมน่าอยู่	4.55	0.623	มากที่สุด
เฉลี่ยรวม	4.49	0.464	มากที่สุด

จากตารางที่ 6 พบว่า ปัจจัยภายในด้านเหตุผลเชิงจริยธรรมโดยรวมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษาอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.49 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ความขยันหมั่นเพียรทำให้คนประสบความสำเร็จ การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อผู้อื่นทำให้สังคมน่าอยู่ การทำดียอมได้ชั่ว การทำชั่วยอมได้ชั่ว บุคคลที่เสียสละต่อผู้อื่น ย่อมเป็นคนที่น่ายกย่อง และการบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคม จะทำให้ได้รับผลบุญ มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษาอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.67, 4.55, 4.53, 4.45 และ 4.26 ตามลำดับ

ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยภายในด้านแรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อจิต
 สาธารณะของนักศึกษา

ปัจจัยภายใน	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
ด้านแรงจูงใจ			
1. ต้องการได้รับประสบการณ์ในการทำกิจกรรมเพื่อสังคม	4.15	0.702	มาก
2. ต้องการความรู้ เพื่อใช้ในการแก้ปัญหาสังคม	4.13	0.706	มาก
3. ต้องการส่งเสริมทักษะในการเป็นผู้นำ	4.15	0.775	มาก
4. ต้องการความภาคภูมิใจในการทำกิจกรรมเพื่อสังคม	4.20	0.767	มาก
5. ต้องการการยอมรับจากเพื่อนในการทำกิจกรรมเพื่อสังคม	4.04	0.843	มาก
6. ต้องการการยอมรับจากอาจารย์ในการทำกิจกรรมเพื่อสังคม	3.99	0.859	มาก
7. ต้องการได้รับรางวัลจากการทำกิจกรรมเพื่อสังคม	3.57	1.126	มาก
เฉลี่ยรวม	4.03	0.582	มาก

จากตารางที่ 7 พบว่า ปัจจัยภายในด้านแรงจูงใจโดยรวมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษาอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ต้องการความภาคภูมิใจในการทำกิจกรรมเพื่อสังคม ต้องการได้รับประสบการณ์ในการทำกิจกรรมเพื่อสังคม ต้องการส่งเสริมทักษะในการเป็นผู้นำ ต้องการความรู้ เพื่อใช้ในการแก้ปัญหาสังคม ต้องการการยอมรับจากเพื่อนในการทำกิจกรรมเพื่อสังคม ต้องการการยอมรับจากอาจารย์ในการทำกิจกรรมเพื่อสังคม และต้องการได้รับรางวัลจากการทำกิจกรรมเพื่อสังคม มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษา อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.20, 4.15, 4.15, 4.13, 4.04, 3.99 และ 3.57 ตามลำดับ

3.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยภายนอกด้านที่มีอิทธิพลต่อจิตสาธารณะของนักศึกษา

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยภายนอกด้านการสนับสนุนจากครอบครัวที่มีอิทธิพลต่อจิตสาธารณะของนักศึกษา

ปัจจัยภายนอก	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
ด้านการสนับสนุนจากครอบครัว			
1. บิดามารดาจะให้อภัย เมื่อข้าพเจ้าทำความผิด	4.27	0.670	มากที่สุด
2. บิดามารดาจะชมเชย เมื่อข้าพเจ้าทำความดี	4.00	0.943	มาก
3. บิดามารดาแนะนำให้ข้าพเจ้าแบ่งปันสิ่งของให้แก่ผู้อื่น	4.35	0.736	มากที่สุด
4. บิดามารดาบอกให้ข้าพเจ้าใช้ของส่วนรวมอย่างระมัดระวัง	4.38	0.736	มากที่สุด
5. บิดามารดาอนุญาตให้ข้าพเจ้าไปทำกิจกรรมเพื่อสังคม	4.23	0.817	มากที่สุด
6. บิดามารดาร่วมบริจาคเงิน/สิ่งของ เมื่อข้าพเจ้าไปทำกิจกรรมเพื่อสังคม	4.23	0.784	มากที่สุด
เฉลี่ยรวม	4.24	0.576	มากที่สุด

จากตารางที่ 8 พบว่า ปัจจัยภายนอกด้านการสนับสนุนจากครอบครัวโดยรวมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษาอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.24 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า บิดามารดาบอกให้ข้าพเจ้าใช้ของส่วนรวมอย่างระมัดระวัง แนะนำให้ข้าพเจ้าแบ่งปันสิ่งของให้แก่ผู้อื่น จะให้อภัยเมื่อข้าพเจ้าทำความผิด อนุญาตให้ข้าพเจ้าไปทำกิจกรรมเพื่อสังคม ร่วมบริจาคเงิน/สิ่งของเมื่อข้าพเจ้าไปทำกิจกรรมเพื่อสังคม มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษา อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.38 , 4.35, 4.27, 4.23, และ 4.23 ตามลำดับ ส่วนบิดามารดาจะชมเชยเมื่อข้าพเจ้าทำความดีมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษา อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00

ตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยภายนอกด้านการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยที่มีอิทธิพลต่อจิตสาธารณะของนักศึกษา

ปัจจัยภายนอก	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
ด้านการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย			
1. มหาวิทยาลัยสนับสนุนให้ข้าพเจ้าทำกิจกรรมเพื่อสังคม	3.89	0.815	มาก
2. มหาวิทยาลัยอนุญาตให้ข้าพเจ้าใช้สถานที่/อุปกรณ์ในการทำกิจกรรมเพื่อสังคม	3.73	0.830	มาก
3. อาจารย์แนะนำให้ข้าพเจ้าเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อสังคม	3.97	0.795	มาก
4. อาจารย์กล่าวชมเชยเมื่อข้าพเจ้าทำความดีเพื่อสังคม	3.86	0.839	มาก
5. อาจารย์ชี้ให้เห็นว่าการเสียสละต่อผู้อื่นเป็นสิ่งที่ควรปฏิบัติ	4.09	0.762	มาก
เฉลี่ยรวม	3.91	0.644	มาก

จากตารางที่ 9 พบว่า ปัจจัยภายนอกด้านการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยโดยรวมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษาอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.91 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า อาจารย์ชี้ให้เห็นว่าการเสียสละต่อผู้อื่นเป็นสิ่งที่ควรปฏิบัติ แนะนำให้ข้าพเจ้าเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อสังคม มหาวิทยาลัยสนับสนุนให้ข้าพเจ้าทำกิจกรรมเพื่อสังคม อาจารย์กล่าวชมเชยเมื่อข้าพเจ้าทำความดีเพื่อสังคม มหาวิทยาลัยอนุญาตให้ข้าพเจ้าใช้สถานที่/อุปกรณ์ในการทำกิจกรรมเพื่อสังคมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษา อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.09, 3.97, 3.89, 3.86 และ 3.73 ตามลำดับ

ตารางที่ 10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยภายนอกด้านการสนับสนุนจากชุมชนที่มีอิทธิพลต่อจิตสาธารณะของนักศึกษา

ปัจจัยภายนอก	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
ด้านการสนับสนุนจากชุมชน			
1. เพื่อนบ้านจะช่วยกันดูแลรักษาทรัพย์สินของชุมชน	3.73	0.908	มาก
2. ชุมชนจะมอบเงิน/สถานที่ในการจัดกิจกรรมเพื่อสังคม	3.58	0.856	มาก
3. ผู้นำชุมชนจะนำสมาชิกในชุมชนไปทำกิจกรรมเพื่อสังคม	3.63	0.928	มาก
เฉลี่ยรวม	3.65	0.780	มาก

จากตารางที่ 10 พบว่า ปัจจัยภายนอกด้านการสนับสนุนจากชุมชนโดยรวมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษาอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.65 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า เพื่อนบ้านจะช่วยกันดูแลรักษาทรัพย์สินของชุมชน ผู้นำชุมชนจะนำสมาชิกในชุมชนไปทำกิจกรรมเพื่อสังคม และชุมชนจะมอบเงิน/สถานที่ในการจัดกิจกรรมเพื่อสังคม มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษาอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.73, 3.63 และ 3.58 ตามลำดับ

ตารางที่ 11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยภายนอกด้านการสนับสนุนจากเพื่อนที่มีอิทธิพลต่อจิตสาธารณะของนักศึกษา

ปัจจัยภายนอก	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
ด้านการสนับสนุนจากเพื่อน			
1. เพื่อนให้ข้าพเจ้ายืมอุปกรณ์ในการทำกิจกรรมเพื่อสังคม	3.89	0.875	มาก
2. เพื่อนจะร่วมบริจาคเงิน/สิ่งของ แก่ข้าพเจ้าในการทำกิจกรรมเพื่อสังคม	3.95	0.813	มาก
3. เพื่อนจะช่วยแบ่งเบางาน เพื่อให้ข้าพเจ้าทำกิจกรรมเพื่อสังคม	3.97	0.792	มาก
4. เพื่อนจะชักชวนข้าพเจ้าไปทำกิจกรรมเพื่อสังคม	3.80	0.858	มาก
5. เพื่อนจะชมเชยเมื่อข้าพเจ้าทำประโยชน์แก่ผู้อื่น	3.75	0.850	มาก
6. เพื่อนจะยกย่องให้ข้าพเจ้าเป็นผู้นำในการทำกิจกรรมเพื่อสังคม	3.70	0.891	มาก
เฉลี่ยรวม	3.84	0.672	มาก

จากตารางที่ 11 พบว่า ปัจจัยภายนอกด้านการสนับสนุนจากเพื่อนโดยรวมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษาอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.84 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าเพื่อนจะช่วยแบ่งเบางานเพื่อให้ข้าพเจ้าทำกิจกรรมเพื่อสังคม จะร่วมบริจาคเงิน/สิ่งของแก่ข้าพเจ้าในการทำกิจกรรมเพื่อสังคม ให้ข้าพเจ้ายืมอุปกรณ์ในการทำกิจกรรมเพื่อสังคม จะชักชวนข้าพเจ้าไปทำกิจกรรมเพื่อสังคม จะชมเชยเมื่อข้าพเจ้าทำประโยชน์แก่ผู้อื่น และจะยกย่องให้ข้าพเจ้าเป็นผู้นำในการทำกิจกรรมเพื่อสังคม มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษาอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.97, 3.95, 3.89, 3.80, 3.75 และ 3.70 ตามลำดับ

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์การทดสอบสมมติฐาน

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบระหว่างลักษณะทางประชากรของนักศึกษา กับ พฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษา

1. นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมจิตสาธารณะแตกต่างกัน

Ho: นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมจิตสาธารณะไม่แตกต่างกัน

H1: นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมจิตสาธารณะแตกต่างกัน

ตารางที่ 12 การเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมจิตสาธารณะ จำแนกตามเพศ

พฤติกรรมจิตสาธารณะ	เพศชาย		เพศหญิง		t	p
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
พฤติกรรมจิตสาธารณะโดยภาพรวม	3.81	0.404	3.74	0.413	1.032	0.303

ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

จากตารางที่ 12 พบว่า เพศกับพฤติกรรมจิตสาธารณะโดยภาพรวม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาแตกต่างกัน มีพฤติกรรมจิตสาธารณะแตกต่างกัน

Ho: นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาแตกต่างกัน มีพฤติกรรมจิตสาธารณะไม่แตกต่างกัน

H1: นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาแตกต่างกัน มีพฤติกรรมจิตสาธารณะแตกต่างกัน

ตารางที่ 13 การเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมจิตสาธารณะ จำแนกตามสาขาวิชา

แหล่งความแปรปรวน	Sum of Squares	df	Mean Square	F	P
ระหว่างกลุ่ม	.532	2	.266	1.581	0.208
ภายในกลุ่ม	38.188	227	.168		
รวม	38.720	229			

ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

จากตารางที่ 13 พบว่า สาขาวิชากับพฤติกรรมจิตสาธารณะโดยภาพรวม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. นักศึกษาที่มีชั้นปีการศึกษาแตกต่างกัน มีพฤติกรรมจิตสาธารณะแตกต่างกัน

Ho: นักศึกษาที่มีชั้นปีการศึกษาแตกต่างกัน มีพฤติกรรมจิตสาธารณะไม่แตกต่างกัน

H1: นักศึกษาที่มีชั้นปีการศึกษาแตกต่างกัน มีพฤติกรรมจิตสาธารณะแตกต่างกัน

ตารางที่ 14 การเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมจิตสาธารณะ จำแนกตามชั้นปีการศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	Sum of Squares	df	Mean Square	F	P
ระหว่างกลุ่ม	.421	3	.140	.829	0.479
ภายในกลุ่ม	38.299	226	.169		
รวม	38.720	229			

ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

จากตารางที่ 14 พบว่า ชั้นปีที่ศึกษากับพฤติกรรมจิตสาธารณะโดยภาพรวม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภายในกับพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษา

Ho: ปัจจัยภายในไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมจิตสาธารณะ

H1: ปัจจัยภายในมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมจิตสาธารณะ

ตารางที่ 15 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภายในกับพฤติกรรมจิตสาธารณะ

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
ปัจจัยภายใน	
- ด้านเหตุผลเชิงจริยธรรม	.352**
- ด้านแรงจูงใจ	.389**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 15 พบว่า ปัจจัยภายในในด้านเหตุผลเชิงจริยธรรม และด้านแรงจูงใจมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($r = .352$ และ $.389$ ตามลำดับ)

4.3. การวิเคราะห์ข้อมูลความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภายนอกมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษา

Ho: ปัจจัยภายนอกไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมจิตสาธารณะ

H1: ปัจจัยภายนอกมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมจิตสาธารณะ

ตารางที่ 16 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภายนอกกับพฤติกรรมจิตสาธารณะ

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
ปัจจัยภายนอก	
- ด้านการสนับสนุนจากครอบครัว	.348**
- ด้านการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย	.396**
- ด้านการสนับสนุนจากชุมชน	.323**
- ด้านการสนับสนุนจากเพื่อน	.484**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 16 พบว่า ปัจจัยภายนอกด้านการสนับสนุนจากครอบครัว ด้านการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย ด้านการสนับสนุนจากชุมชน และด้านการสนับสนุนจากเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($r = .348, .396, .323$ และ $.484$ ตามลำดับ)

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสำนึกของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี คณะผู้วิจัยขอเสนอสรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 1

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมจิตสำนึก

กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมจิตสำนึกโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมจิตสำนึกเมื่อรับประทานอาหารเช้าเรียบร้อยแล้วจะนำภาชนะที่รับประทานไปเก็บในที่ที่จัดไว้ จะเข้าแถวตามลำดับในการซื้ออาหาร และหากพบก๊อกน้ำเปิดทิ้งไว้หรือปิดไม่สนิทจะเข้าไปปิดก๊อกน้ำให้สนิททันที อยู่ในระดับมากที่สุด

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสำนึก

ปัจจัยภายในมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสำนึกโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ปัจจัยภายในด้านเหตุผลเชิงจริยธรรมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสำนึกของนักศึกษาอยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนปัจจัยภายในด้านแรงจูงใจมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสำนึกของนักศึกษาอยู่ในระดับมาก สำหรับปัจจัยภายนอกด้านการสนับสนุนจากครอบครัวมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสำนึกของนักศึกษา อยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนปัจจัยภายนอกด้านการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยด้านการสนับสนุนจากเพื่อน และด้านการสนับสนุนจากชุมชน มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสำนึกของนักศึกษา อยู่ในระดับมาก

ตอนที่ 4 ผลการทดสอบสมมติฐาน

กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศ สาขาวิชา และชั้นปีที่ศึกษา แตกต่างกัน มีพฤติกรรมจิตสำนึกโดยภาพรวม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ปัจจัยภายในด้านเหตุผลเชิงจริยธรรม และด้านแรงจูงใจ และปัจจัยภายนอกด้านการสนับสนุนจากครอบครัว ด้านการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย ด้านการสนับสนุนจากชุมชน และด้านการสนับสนุน

จากเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

2. อภิปรายผล

1. พฤติกรรมจิตสาธารณะ

กลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมจิตสาธารณะโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมจิตสาธารณะเมื่อรับประทานอาหารเช้าเรียบร้อยแล้วจะนำภาชนะที่รับประทานไปเก็บในที่ที่จัดไว้ จะเข้าแถวตามลำดับในการซื้ออาหาร และหากพบก๊อกน้ำเปิดทิ้งไว้หรือปิดไม่สนิทจะเข้าไปปิดก๊อกน้ำให้สนิททันที อยู่ในระดับมากที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของอ้อมใจ วงษ์มณฑา (2552) ได้ทำวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อจิตสาธารณะของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พบว่า ระดับจิตสาธารณะของนักศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ นงลักษณ์ เขียนงาม และสมพร เมธีวัฒนากุล (2553) ได้ทำวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับจิตสาธารณะของนักศึกษามหาวิทยาลัย พบว่า นักศึกษามีจิตสาธารณะอยู่ในระดับดี นอกจากนี้ยังพบว่า งานวิจัยของ อริยา คูหา และ สุวิมล นราองอาจ (2553) ซึ่งได้ทำวิจัยเรื่อง จิตสาธารณะและรูปแบบการดำเนินชีวิตของนักศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ก็พบว่า จิตสาธารณะของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี อยู่ในระดับมาก เช่นเดียวกับกับงานวิจัยของปิ่นนก วงศ์ปิ่นเพชร และคณะ (2553) ได้ทำวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับจิตอาสาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ พบว่า จิตอาสาของนักศึกษาอยู่ในระดับสูง มีเจตคติต่อจิตอาสาอยู่ในระดับดี และงานวิจัยของ วีรชัย คำธร (2554) ได้ทำวิจัยเรื่อง ปัจจัยเชิงบูรณาการตามประสบการณ์และลักษณะทางจิตที่มีอิทธิพลต่อจิตสาธารณะของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี พบว่า ระดับจิตสาธารณะของนักศึกษาด้านการใช้สาธารณสมบัติ ด้านการถือเป็นที่ และด้านเคารพสิทธิผู้อื่น อยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของบุญธิดา ยอดสุวรรณ (2557) เรื่อง ระดับความมีจิตสาธารณะของนักศึกษามหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวงมีระดับจิตสาธารณะในภาพรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้านพบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวงมีระดับจิตสาธารณะในทุกๆ ด้านอยู่ในระดับมาก โดยนักศึกษามีระดับจิตสาธารณะด้านยกย่องและให้เกียรติผู้อื่นมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด รองลงมาคือ ด้านความรัก ความอาทรและความสามัคคี และด้านมาตรฐานในการปฏิบัติงาน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากัน โดยคณะผู้วิจัยมีความคิดว่าการที่นักศึกษามีพฤติกรรมจิตสาธารณะอยู่ในระดับมาก น่าจะเป็นผลมาจากการที่นักศึกษาได้รับการปลูกฝังเกี่ยวกับการมีจิตสาธารณะมาจากครอบครัว มีการฝึกความรับผิดชอบให้รู้จักหน้าที่ มีความเมตตาและมีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อผู้อื่น ทำให้นักศึกษาได้รับการหล่อหลอมความมีจิตสาธารณะมาตั้งแต่ในวัยเด็ก ประถมศึกษา มัธยมศึกษา จนมาถึงการเรียนระดับมหาวิทยาลัยนั้น โรงเรียนและมหาวิทยาลัยมักจะมีการจัดกิจกรรมให้นักเรียน นักศึกษาได้ทำกิจกรรมต่างๆ ทางสังคม หรือกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อ

สังคม ดังที่ ชาย โพธิสิตา และคณะ และลัดดาวลัย เกษมเนตร (อ้างถึงใน ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2553) กล่าวถึงองค์ประกอบของจิตสาธารณะในการหลีกเลี่ยงการใช้หรือกระทำที่จะทำให้เกิดความชำรุดเสียหายต่อส่วนรวมที่ใช้ประโยชน์ร่วมกันของกลุ่ม โดยพิจารณาจากการดูแลรักษาของส่วนรวม ใช้ของส่วนรวมแล้วต้องเก็บเข้าที่ การรู้จักใช้ของส่วนรวมอย่างประหยัดและทะนุถนอม ตลอดจนการเคารพสิทธิในการใช้ของส่วนรวมที่เป็นประโยชน์ร่วมกัน โดยพิจารณาจากการไม่ยึดครองของส่วนรวมนั้นเป็นของตนเอง และการเปิดโอกาสให้ผู้อื่นๆ ได้สามารถใช้ของส่วนรวมนั้น ทำให้นักเรียนนักศึกษาได้รับการส่งเสริมให้รู้จักตนเองมากขึ้น รู้จักการเสียสละเพื่อส่วนรวม มีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ซึ่งจะเป็นผลดีต่อการพัฒนาด้านการเรียน ร่างกาย จิตใจ บุคลิกภาพ และวุฒิภาวะในการก้าวสู่ความเป็นผู้ใหญ่ต่อไปในอนาคต

นอกจากนี้ นโยบายของประเทศในทศวรรษที่ผ่านมาได้ให้ความสำคัญต่อ “การพัฒนาคน” เพื่อให้เป็นคนดีที่เก่งและมีสุข ยึดหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ได้ทรงเน้นแนวทางพัฒนาตามหลักแนวคิดการพึ่งตนเอง โดยใช้หลักพอประมาณ การคำนึงถึงความมีเหตุผล การสร้างภูมิคุ้มกันที่ดีในตนเอง ให้ความสำคัญกับการสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจ การพัฒนาอย่างเป็นลำดับขั้นตอนที่ใช้ความรู้ คุณธรรม และความเพียรในการปฏิบัติและการดำรงชีวิต อันเป็นผลทำให้ความมีจิตสาธารณะเป็นประเด็นสำคัญที่ได้รับการกล่าวถึงอย่างต่อเนื่องมา ดังจะเห็นได้จากแผนพัฒนาการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับที่ 11 (2555–2559) ซึ่งจัดทำขึ้นภายใต้กรอบทิศทางของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (2555–2559) ได้กำหนดยุทธศาสตร์ในการพัฒนา 5 ยุทธศาสตร์ และแนวทางการดำเนินการตามยุทธศาสตร์ที่มุ่งหวังจะพัฒนาคนไทยทุกกลุ่มวัยให้มีความพร้อมทั้งกายใจ สติปัญญา มีจิตสำนึก วัฒนธรรมที่ดีงามและรู้คุณค่าความเป็นไทย มีโอกาสและสามารถเรียนรู้ตลอดชีวิต มีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลงและตอบสนองต่อทิศทางการพัฒนาของประเทศ ภายใต้ยุทธศาสตร์ที่ 1 ด้วยการยกระดับคุณภาพและมาตรฐานของผู้เรียน ครู อาจารย์ บุคลากรทางการศึกษาและสถานศึกษา ในการดำเนินงานที่จะส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม และความเป็นพลเมืองในระบบการศึกษาโดยการสร้างกระบวนการเรียนรู้ ปลุกฝังจิตสำนึกให้ผู้เรียนมีคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม และมีความภาคภูมิใจในความเป็นไทย มีจิตสาธารณะตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2554) ส่งผลให้สถานศึกษาในทุกระดับชั้นได้สร้างกระบวนการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ดังกล่าว จึงทำให้นักศึกษาได้ผ่านการอบรมสั่งสอน และสอดแทรกให้ได้รับการปลุกฝังความมีจิตสาธารณะจากการจัดการศึกษาในสถานศึกษาอย่างต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน

ผลการวิจัยจากการศึกษาในครั้งนี้ นับเป็นเรื่องที่น่าชื่นชมและยินดีที่พบว่า นักศึกษามีพฤติกรรมจิตสาธารณะโดยรวมอยู่ในระดับมาก สะท้อนให้เห็นถึงระบบการศึกษาไทยในแง่คุณธรรมและจริยธรรมที่ยังนับได้ว่าประสบความสำเร็จ เพราะหากเรามุ่งที่จะสร้างคนให้มีแต่ความรู้เป็นเลิศ แต่ขาดซึ่งความมีจิตสาธารณะก็คงไม่อาจพัฒนาประเทศได้อย่างแท้จริง หากทุกภาคส่วนและทุกฝ่ายที่มีส่วนเกี่ยวข้องได้ให้ความสำคัญและสนับสนุนการปลุกฝังและพัฒนาความมีจิตสาธารณะอย่างเป็นรูปธรรม

ต่อเนื่องและจริงจัง ย่อมจะส่งผลให้อารมณ์ของชาติที่จะก้าวไปในโลกแห่งการเปลี่ยนแปลงจะนำพาประเทศไทยให้เจริญรุ่งเรืองได้อย่างมั่นคงและยั่งยืน

2. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะ

ปัจจัยภายในมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาทางด้านพบว่า ปัจจัยภายในด้านเหตุผลเชิงจริยธรรมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษาอยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนปัจจัยภายในด้านแรงจูงใจมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษาอยู่ในระดับมาก สำหรับปัจจัยภายนอกด้านการสนับสนุนจากครอบครัวมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษา อยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนปัจจัยภายนอกด้านการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยด้านการสนับสนุนจากเพื่อน และด้านการสนับสนุนจากชุมชน มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษา อยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ อ้อมใจ วงษ์มณฑา (2552) ได้ทำวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อจิตสาธารณะของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พบว่า ปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคม ได้แก่ การสนับสนุนจากครอบครัว การสนับสนุนจากอาจารย์และเพื่อน การเรียนรู้ด้วยตนเอง และเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อจิตสาธารณะของนักศึกษาอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ นันทรัตน์ บริวดีธรรม (2553) ได้ทำวิจัยเรื่อง การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมจิตอาสาของเด็กและเยาวชนที่รับทุนการศึกษาสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ พบว่า ด้านปัจจัยภายในคือ ทศนคติเชิงจริยธรรม ปัจจัยภายนอก คือ การสนับสนุนทางสังคมจากคนในครอบครัว สถานศึกษา ชุมชน และเพื่อน ได้รับการสนับสนุนทางสังคม ส่งผลต่อพฤติกรรมจิตอาสาอยู่ในระดับมาก นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิเชียร อินทรสมพันธ์ (2554) ได้ทำวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อจิตสาธารณะของนิสิตมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อจิตสาธารณะของนิสิตมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยาโดยรวม อยู่ในระดับมาก โดยปัจจัยภายในด้านอัตมโนทัศน์ การเห็นคุณค่าในตนเอง และปัจจัยภายนอกด้านการสนับสนุนจากครอบครัว การสนับสนุนจากอาจารย์และเพื่อน การเรียนรู้ด้วยตนเองและร่วมกับผู้อื่น สามารถร่วมกันทำนายจิตสาธารณะของนิสิตมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยาได้ร้อยละ 47.10 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากผลการวิจัยที่พบว่า ปัจจัยภายในด้านเหตุผลเชิงจริยธรรมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษาอยู่ในระดับมากที่สุด คณะผู้วิจัยมีความเห็นว่า นักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยนั้นเป็นบุคคลที่มีวุฒิภาวะ สามารถที่จะวิเคราะห์สิ่งต่างๆ ด้วยตนเอง พร้อมทั้งจะมีการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรม ซึ่งตรงกับ ทิศนา แคมมณี (อ้างถึงใน ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2553) ได้กล่าวถึงการพัฒนาการทางจริยธรรมขั้นที่ 5 ขั้นการทำตามคำมั่นสัญญาของเด็กตั้งแต่อายุ 16 ปีขึ้นไปว่าจะมีการตัดสินใจโดยเห็นแก่ประโยชน์ของคนหมู่มาก ไม่ทำตนให้ขัดต่อสิทธิอันพึงมีพึงได้ของผู้อื่น สามารถควบคุมบังคับใจตนเองได้ นอกจากนี้ ไพบูลย์ วัฒนศิริธรรม และ สังคม สัจจร (2543) ยังได้กล่าวถึง ปัจจัยภายในเป็นการคิดวิเคราะห์ของบุคคลในการพิจารณาตัดสินคุณค่าและความดีงามซึ่งส่งผลต่อพฤติกรรมและการ

ปฏิบัติทางจิตใจเพื่อขัดเกลาตนเอง อันสะท้อนให้เห็นว่านักศึกษาได้ใช้ความมีเหตุผลเชิงจริยธรรมซึ่งเป็นลักษณะภายในจิตใจ เป็นกระบวนการคิดในระดับต่าง ๆ ในการตัดสินใจว่าจะกระทำหรือไม่กระทำอย่างใดอย่างหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องถูกหรือผิด เมื่อพิจารณาควบคู่กับทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของเพียเจท์ (ปริดาพร วงศ์อนุตรโรจน์, 2551) ได้ชี้ให้เห็นว่าพัฒนาการทางจริยธรรมเป็นผลมาจากการพัฒนาการของสติปัญญาและการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นหรือประสบการณ์ทางสังคม ซึ่งเหตุผลเชิงจริยธรรมนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสร้างให้มีในตัวบุคคล เพราะพฤติกรรมของบุคคลส่วนใหญ่มักจะเป็นไปตามหรือคล้อยตามการรับรู้ของบุคคลนั้นๆ ด้วย และหากผู้คนในสังคมมีการรับรู้ร่วมกันไปทิศทางเดียวกันที่ถูกต้องได้ สังคมก็ย่อมปราศจากความขัดแย้งหรือมีความขัดแย้งลดน้อยลงได้ ดังนั้นหากนักศึกษาได้รับการส่งเสริมให้สามารถใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมมากขึ้น ย่อมส่งผลให้นักศึกษามีการพัฒนาจิตสาธารณะที่ดียิ่งขึ้นด้วย

ส่วนปัจจัยภายในด้านแรงจูงใจมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษาอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับธรรมชาติของมนุษย์ตามทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ (จุมพล หนิมพานิช, 2543 และอารี พันธุ์ณี, 2546) ที่ได้นำเสนอลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์ว่า เมื่อความต้องการเบื้องต้นได้รับการสนองตอบครบถ้วนแล้ว ย่อมมีความต้องการขั้นสูงคือ ความต้องการทางด้านความรัก และความต้องการทางด้านชื่อเสียง หรือการได้รับการยกย่องจากผู้อื่นตามมาด้วย จึงสามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยด้านแรงจูงใจส่งผลต่อพฤติกรรมสาธารณะนั้น มีผลทำให้นักศึกษาประพฤติตนให้ถูกต้องตามหน้าที่ที่ถูกกำหนด และพยายามแสดงพฤติกรรมต่างๆ ให้เป็นที่ยอมรับของผู้อื่น ด้วยการใช้ของส่วนรวมอย่างเอาใจใส่ไม่ทำให้เกิดความชำรุดเสียหายต่อส่วนรวม โดยพยายามไม่ให้ขัดต่อความรู้สึกของผู้อื่น หรือผิดต่อระเบียบของสังคม ดังนั้นหากมีการส่งเสริมให้เกิดสังคมแห่งความมีจิตสาธารณะการยกย่อง เชิดชู ชื่นชมนักศึกษาที่เป็นแบบอย่างที่ดีในการทำกิจกรรมสาธารณประโยชน์ต่างๆ ย่อมจะส่งผลให้เกิดเป็นตัวอย่าง หรือต้นแบบให้กับนักศึกษารุ่นต่อไป สืบเนื่องเสมือนเป็นวัฒนธรรมหรือค่านิยมที่นักศึกษาสมควรเลือกที่จะปฏิบัติ

สำหรับปัจจัยภายนอกด้านการสนับสนุนจากครอบครัวมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษาอยู่ในระดับมากที่สุด เป็นผลมาจากครอบครัวได้มีการปลูกฝังการมีจิตสำนึกให้แก่นักศึกษาตั้งแต่วัยเด็ก บิดามารดาจะเป็นต้นแบบที่ดีในการสร้างจิตสำนึกเพื่อช่วยเหลือบุคคล และสังคมส่วนรวม โดยนักศึกษาจะมีการสังเกตและซึมซับพฤติกรรมจิตสาธารณะจากบิดามารดา ดังที่ แบนดูรา (อ้างถึงในชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2553) ได้กล่าวถึงกระบวนการเรียนรู้เป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ซึ่งการเรียนรู้ส่วนใหญ่เกิดจากการสังเกตจากตัวแบบ ได้แก่ บิดา มารดา โดยตัวแบบจะทำหน้าที่ส่งเสริมการเกิดพฤติกรรม ยับยั้งการเกิดพฤติกรรม และช่วยให้พฤติกรรมนั้นคงอยู่ ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยที่ผ่านมาจำนวนมากที่มุ่งศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมต่าง ๆ โดยเชื่อว่าพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของบุตรนั้น สืบเนื่องมาจากการได้รับการปลูกฝังลักษณะที่พึงประสงค์มา

ตั้งแต่ในวัยเด็ก ถ้าหากบิดามารดา หรือผู้ปกครองเลี้ยงดูด้วยความรัก ความเอาใจใส่ มีเหตุผล ให้การสนับสนุนอย่างเหมาะสมในการกระทำที่ถูกต้อง ย่อมทำให้บุตรมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้

ในส่วนปัจจัยภายนอกด้านการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย ด้านการสนับสนุนจากเพื่อน และด้านการสนับสนุนจากชุมชน มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษาอยู่ในระดับมาก ซึ่งถือได้ว่าเป็นในส่วนของสิ่งแวดล้อมรอบๆ ตัวของนักศึกษานั้น เป็นผลมาจากการที่นักศึกษาได้เข้าร่วมทำกิจกรรมต่างๆ ที่คณะ และมหาวิทยาลัย จัดขึ้นตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 มีโอกาสได้ร่วมกันคิด วางแผน และลงมือปฏิบัติงานจริง ทำให้มีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย และจากการที่คณะผู้วิจัยได้รับมอบหมายให้เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาโครงการต่างๆ ของนักศึกษา ได้สังเกตเห็นการทำงานของนักศึกษาพบว่า นักศึกษามีการเรียนรู้และมีการปรับตัวที่จะทำงานร่วมกับผู้อื่น ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนในสาขาวิชาเดียวกัน หรือเพื่อนต่างสาขาวิชา ทำให้เกิดความรู้สึกมั่นคงในสถานภาพภายในกลุ่มเพื่อน ไม่รู้สึกแตกแยก รู้สึกว่าตนเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเพื่อน/คณะ/มหาวิทยาลัย พฤติกรรมที่แสดงออกจึงจะสอดคล้องกับสัมพันธ์ภาพระหว่างกลุ่ม ทำให้นักศึกษามีความภาคภูมิใจ เห็นคุณค่าในความสามารถของตนเอง มีความสุข สนุกกับการทำงาน และสนใจที่จะทำกิจกรรมจิตสาธารณะมากยิ่งขึ้น ดังนั้นมหาวิทยาลัยจึงควรเข้าไปมีส่วนร่วมและช่วยในการเชื่อมโยงความมีจิตสาธารณะของนักศึกษาไปสู่ชุมชนให้เป็นรูปธรรมและเห็นผลได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

3. เปรียบเทียบระหว่างลักษณะทางประชากรของนักศึกษากับพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศ สาขาวิชา และชั้นปีที่ศึกษาแตกต่างกัน มีพฤติกรรมจิตสาธารณะโดยภาพรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศักดิ์ชาย เรืองฤทธิ์ (2555) ได้ทำวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับจิตสาธารณะในการเข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ของนิสิตมหาวิทยาลัยทักษิณ พบว่า นิสิตที่ศึกษาอยู่ในคณะที่ต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของณัฐดาว คชพลายุกต์ (2554) ได้ทำวิจัยเรื่อง การทำหน้าที่ของครอบครัว บุคลิกภาพ การเห็นคุณค่าในตนเอง และพฤติกรรมช่วยเหลือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พบว่า นักเรียนที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ผลการเรียน ลำดับการเกิด รายได้ของครอบครัว อาชีพของบิดาและมารดามีผลต่อพฤติกรรมช่วยเหลือไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ วลัยรัตน์ ยิ่งดำนุ่น(2554) ซึ่งทำวิจัยเรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ของโครงการจิตอาสา : กรณีศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางมดวิทยา “สีสุกหวาดจวนอุปลัมภ์” พบว่า นักเรียนที่มีเพศ อายุ แผนการเรียนปัจจุบัน มีผลต่อระดับผลสัมฤทธิ์ของโครงการจิตอาสาไม่แตกต่างกัน คณะผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า การที่กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศ สาขาวิชา และชั้นปีที่ศึกษาแตกต่างกัน มีพฤติกรรมจิตสาธารณะโดยภาพรวม ไม่แตกต่างกันนั้น เป็น

เพราะคณะและมหาวิทยาลัยมีนโยบายที่จะให้การสนับสนุนนักศึกษาทุกคณะในการทำกิจกรรมในด้านต่างๆ เพื่อเป็นการแสดงออกซึ่งศักยภาพและความพร้อมของนักศึกษาในการเข้าร่วมกิจกรรม โดยเริ่มตั้งแต่สโมสรนักศึกษาในแต่ละคณะ ได้มีการจัดทำโครงการต่างๆ เพื่อเสนอขอของบประมาณในการดำเนินงานกิจกรรมให้แก่นักศึกษาของคณะ ทำให้นักศึกษาไม่ว่าจะเป็นเพศชาย หรือเพศหญิง กำลังศึกษาอยู่ในสาขาวิชาใดๆ และศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีใดก็ตาม หากมีความสามารถ มีความสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ก็สามารถทำได้ และจากการสังเกตของคณะผู้วิจัยพบว่า หากกิจกรรมที่คณะหรือสาขาวิชาจัดเป็นกิจกรรมเกี่ยวกับการบำเพ็ญประโยชน์ การช่วยเหลือสังคมส่วนรวม นักศึกษาจะให้ความสนใจเข้าร่วมกิจกรรมค่อนข้างมาก

ผลการวิจัยจากการศึกษาครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่า นักศึกษาแม้จะต่างเพศ ต่างสาขาวิชาและต่างชั้นปีกัน แต่ทุกกลุ่มก็มีระดับพฤติกรรมจิตสาธารณะอยู่ในระดับมาก ดังนั้น คณะและมหาวิทยาลัยจึงควรมีการกระตุ้นให้นักศึกษาได้มีโอกาสแสดงออกหรือมีส่วนร่วมในกิจกรรมดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง เนื่องจากนักศึกษาทุกคนมีความพร้อมที่จะให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม แต่ทั้งนี้ การดำเนินการควรจัดให้เหมาะสมกับช่วงเวลา อีกทั้งสอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของนักศึกษาด้วย เพื่อที่จะให้เป็นประโยชน์กับตัวนักศึกษาและสังคมต่อไป

4. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภายใน และปัจจัยภายนอกกับพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษา

ปัจจัยภายในด้านเหตุผลเชิงจริยธรรม และด้านแรงจูงใจ และปัจจัยภายนอกด้านการสนับสนุนจากครอบครัว ด้านการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย ด้านการสนับสนุนจากชุมชน และด้านการสนับสนุนจากเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 สอดคล้องกับงานวิจัยของ พิมภา กำเนิดผล (2552) ได้ทำวิจัยเรื่อง ปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์กับจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในเขตพื้นที่การศึกษาสงขลา เขต 1 จังหวัดสงขลา พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภายในและปัจจัยสภาพแวดล้อมโดยรวม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับจิตสาธารณะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภายในทั้ง 6 ปัจจัย ได้แก่ เจตคติต่อจิตสาธารณะ การรับรู้ความสามารถของตน การมองโลกในแง่ดี ความรับผิดชอบ ความเมตตากรุณา ลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตน และปัจจัยสภาพแวดล้อม 3 ปัจจัย ได้แก่ การถ่ายทอดจิตสาธารณะจากครอบครัว การถ่ายทอดจิตสาธารณะจากสถานศึกษา และการถ่ายทอดจิตสาธารณะจากสื่อมวลชน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับจิตสาธารณะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เช่นเดียวกับงานวิจัยของ นางลักขณ์ เขียนงาม และสมพร เมธีวัฒนากุล (2553) ซึ่งได้ทำวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับจิตสาธารณะของนักศึกษามหาวิทยาลัย พบว่า สถาบันครอบครัวเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการมีจิตสาธารณะทั้งด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง ด้านความรับผิดชอบต่อครอบครัว และด้านความรับผิดชอบต่อสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.01 นอกจากนี้ยัง

สอดคล้องกับงานวิจัยของ นันทรัตน์ ปรีวัฑฒธรรม (2553) ทำวิจัยเรื่อง การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อ พฤติกรรมจิตอาสาของเด็กและเยาวชนที่รับทุนการศึกษาสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ พบว่า ปัจจัยภายใน และปัจจัยภายนอกมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับพฤติกรรมจิตอาสา โดยปัจจัย ภายนอกการสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนสามารถอธิบายพฤติกรรมจิตอาสาได้ดีที่สุด งานวิจัยของ วิเชียร อินทรสมพันธ์ (2554) เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อจิตสาธารณะของนิสิตมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้าน สมเด็จเจ้าพระยา พบว่า ปัจจัย กับ จิตสาธารณะของนิสิตมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และงานวิจัยของ อารีย์ วงศ์แดง (2554) เรื่อง ทักษะคิดและพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนแห่งหนึ่งในเขต กรุงเทพมหานคร ซึ่งพบว่า การอบรมเลี้ยงดูด้านจิตสาธารณะของพ่อแม่ การเป็นแบบอย่างด้านจิต สาธารณะของพ่อแม่ และการคล้อยตามกลุ่มเพื่อนด้านจิตสาธารณะมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อจิต สาธารณะ และพฤติกรรมจิตสาธารณะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การที่ผลการวิจัยระบุให้เห็นว่าปัจจัยภายในในด้านเหตุผลเชิงจริยธรรม และด้านแรงจูงใจ และ ปัจจัยภายนอกด้านการสนับสนุนจากครอบครัว ด้านการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย ด้านการสนับสนุน จากชุมชน และด้านการสนับสนุนจากเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมจิตสาธารณะของ นักศึกษา สามารถอภิปรายผลของแต่ละปัจจัยได้ดังนี้

ปัจจัยภายในด้านเหตุผลเชิงจริยธรรมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมจิตสาธารณะของ นักศึกษาแสดงให้เห็นว่า การที่นักศึกษาเป็นบุคคลที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมมากขึ้นเท่าใดย่อมส่งผลให้ นักศึกษามีพฤติกรรมจิตสาธารณะมากยิ่งขึ้นตามไปด้วย การใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมจะมีการพัฒนาใน ระดับที่สูงขึ้นได้ต้องอาศัยระดับสติปัญญา และวุฒิภาวะทางอารมณ์ของบุคคลเป็นสำคัญ สอดคล้องกับ ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของโคลเบอร์ก (ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2553) ที่กล่าวว่าการพัฒนาในขั้นที่ 5 เมื่อบุคคลได้ตัดสินใจโดยเห็นแก่ประโยชน์ของคนหมู่มากแล้ว ย่อมต้องมีการพัฒนาไปสู่ขั้นที่ 6 โดย จะมีการตัดสินใจเพื่ออุดมคติในการทำงานเพื่อส่วนรวม และทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของเพียเจต์ (ปรีดาพร วงศ์อนุตรโรจน์, 2551) กล่าวว่า เด็กที่มีอายุสูงขึ้นจะมีการพัฒนาเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะ การให้ความร่วมมือ การตอบแทน การยอมรับนับถือ การรู้จักใช้เหตุผลในการตัดสินใจทำสิ่งต่างๆ

ปัจจัยภายในด้านแรงจูงใจมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษา แสดงให้เห็นว่า การที่นักศึกษาได้รับแรงจูงใจสูงย่อมส่งผลให้เกิดพฤติกรรมจิตสาธารณะสูงตามไปด้วย สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบการกระทำของสกินเนอร์ (ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2553) ที่กล่าวว่า เมื่อบุคคลแสดงพฤติกรรมใดแล้วได้รับการเสริมแรงทางบวก บุคคลนั้นก็จะทำ พฤติกรรมนั้นซ้ำอีก แต่ถ้าพฤติกรรมนั้นไม่ได้รับการเสริมแรง การกระทำนั้น ๆ ก็จะลดลง ในการ เสริมแรงทางบวกมีหลายรูปแบบ การจะเลือกใช้ตัวเสริมแรงใดเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล มากที่สุดนั้น ผู้ใช้จะต้องเลือกใช้ให้เหมาะสม โดยการสังเกตว่าตัวเสริมแรงใดใช้ได้ผลดีที่สุด เนื่องจากแต่ ละคนมีแรงจูงใจที่แตกต่างกัน รวมถึงวัยก็เป็นอีกตัวแปรหนึ่งในการเลือกใช้การเสริมแรงซึ่งในวัยของ

นักศึกษา การเสริมแรงจูงใจด้วยกิจกรรมและตัวเสริมแรงทางสังคม โดยการกล่าวคำยกย่อง ชมเชยจะใช้ได้ผลดีกว่า

ปัจจัยภายนอกด้านการสนับสนุนจากครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมจิตสำนึกของนักศึกษา กล่าวคือ นักศึกษาที่ได้รับการถ่ายทอดจิตสำนึกจากครอบครัวสูง ย่อมส่งผลให้เกิดพฤติกรรมจิตสำนึกสูงด้วย เนื่องจากครอบครัวซึ่งนับเป็นจุดเริ่มต้นแรกในการทำหน้าที่ถ่ายทอดพฤติกรรมทางสังคมผ่านการอบรมเลี้ยงดู เป็นการสอนให้นักศึกษารู้จักความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว และการปฏิบัติต่อผู้อื่นผ่านการอบรมเลี้ยงดู จะมีผลต่อพัฒนาการหลายๆ ด้านของนักศึกษา ทั้งด้านอารมณ์และจิตใจ ได้รับความรัก ความอบอุ่น ความเอาใจใส่ และกำลังใจในการทำงาน เมื่อนักศึกษาได้รับการหล่อหลอมปลูกฝังภายใต้บุคคลในครอบครัวที่เป็นแบบอย่างที่ดีย่อมส่งผลให้นักศึกษามีทิศทางของการมีจิตสำนึกที่ดีด้วยเช่นกัน

ปัจจัยภายนอกด้านการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมจิตสำนึกของนักศึกษา กล่าวคือ นักศึกษาได้รับการสนับสนุนในการทำกิจกรรมจากมหาวิทยาลัยสูง ย่อมส่งผลให้นักศึกษาเกิดพฤติกรรมจิตสำนึกสูงด้วย ทั้งนี้เนื่องจากมหาวิทยาลัยถือเป็นสถาบันการศึกษาในการอบรมปลูกฝังความรู้และส่งเสริมด้านอารมณ์ จิตใจและคุณธรรมจริยธรรมให้กับนักศึกษา ตลอดจนการจัดสิ่งแวดล้อมที่จะปลูกฝังนิสัยแห่งพฤติกรรมจิตสำนึก ดังนั้นหากมหาวิทยาลัยมีการเชื่อมโยงสถาบันทางสังคมต่าง ๆ ให้ร่วมมือช่วยกันในการจัดโครงการที่ช่วยพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมให้แก่ศึกษามากขึ้น เพื่อให้ให้นักศึกษา ได้เรียนรู้ถึงคุณธรรมที่ถูกต้อง และสามารถนำมาเป็นแนวทางปฏิบัติในชีวิตประจำวันได้ โดยคำนึงถึงความสนใจของนักศึกษาร่วมด้วย ย่อมส่งผลให้นักศึกษาเกิดพฤติกรรมจิตสำนึกมากขึ้น

ปัจจัยภายนอกด้านการสนับสนุนจากชุมชนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมจิตสำนึกของนักศึกษา แสดงให้เห็นว่า การที่ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมให้การสนับสนุนการทำกิจกรรมต่างๆ สูงย่อมส่งผลให้นักศึกษาเกิดพฤติกรรมจิตสำนึกสูงด้วย ทั้งนี้เนื่องจากปัจจัยทางด้านชุมชนถือเป็นตัวเสริมแรงทางสังคม หากสังคมหรือชุมชนให้การยกย่อง สนับสนุน ย่อมส่งผลให้นักศึกษาเกิดแรงจูงใจ เห็นถึงประโยชน์และคุณค่าแห่งพฤติกรรมจิตสำนึกของตนเองมากยิ่งขึ้น

ปัจจัยภายนอกด้านการสนับสนุนจากเพื่อนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมจิตสำนึกของนักศึกษา ทั้งนี้เนื่องจากเพื่อนมีอิทธิพลต่อนักศึกษาสูงในช่วงวัยรุ่น มีลักษณะเป็นการถ่ายทอดทางสังคมและการชักจูง หรือการยอมรับให้ปฏิบัติตามค่านิยมของกลุ่ม เพื่อนให้ความรู้ที่ครอบครัวไม่สามารถให้ได้ เพื่อนทำให้นักศึกษาได้สัมผัสกับค่านิยมและประสบการณ์ของครอบครัวอื่น และเพื่อนสามารถเป็นแบบอย่างแก่นักศึกษาได้ หากเพื่อนมีพฤติกรรมหรือค่านิยมในการที่จะชักจูง สนับสนุนให้เกิดการกระทำที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นหรือส่วนรวมมากขึ้นเท่าใด ย่อมทำให้นักศึกษาเกิดพฤติกรรมจิตสำนึกมากขึ้นตามไปด้วย

จากที่กล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่า การเกิดพฤติกรรมของบุคคลนั้นเป็นสาเหตุที่มาจากปัจจัยภายในตัวบุคคลที่เป็นลักษณะทางจิต และปัจจัยภายนอกตัวบุคคลที่เป็นส่วนของสภาพแวดล้อม ดังนั้น ปัจจัยภายในบุคคลและปัจจัยภายนอกเพียงด้านใดด้านหนึ่ง จึงไม่สามารถเป็นตัวบ่งชี้พฤติกรรมของบุคคลได้ การพัฒนาพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษาจึงต้องกระทำควบคู่กันไปทั้งปัจจัยภายในและภายนอก โดยมีการประสานและเชื่อมโยงในแต่ละปัจจัยให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ มีการสนับสนุนและเกื้อกูลกัน เพื่อให้นักศึกษาของคุณะ/มหาวิทยาลัยสามารถที่จะก้าวไปสู่การเป็นบัณฑิตที่พึงประสงค์ของสังคม และการเป็นอนาคตที่ดีของประเทศชาติสืบไป

3. ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1. คณะศิลปศาสตร์สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ในการเสริมสร้างความตระหนักและจิตสำนึกให้นักศึกษาของคณะศิลปศาสตร์ในการรับผิดชอบต่อสังคมส่วนรวม ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อการเป็นสมาชิกของสังคม อันเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติต่อไปในอนาคต
2. คณะศิลปศาสตร์สามารถนำผลการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนของคณะศิลปศาสตร์ได้อย่างเหมาะสม และมีประสิทธิภาพต่อไป
3. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ในการวางแผนการดำเนินงานในการจัดกิจกรรม หรือรณรงค์ให้นักศึกษาของมหาวิทยาลัยมีจิตสาธารณะเพื่อใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ต่อชุมชนรอบมหาวิทยาลัย หรือสังคมส่วนรวมต่อไป

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการศึกษาเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
2. ควรทำการศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจต่อจิตสาธารณะในการทำกิจกรรมเพื่อสังคมของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
3. ควรทำการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมจิตสาธารณะของบุคลากร ในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
4. ควรทำการศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการมีจิตสาธารณะของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กระทรวงศึกษาธิการ. 2554. แผนพัฒนาการศึกษา ฉบับที่ 11 พ.ศ. 2555-2559.
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. 2556. “แนวทางการสร้างจิตสาธารณะในสังคมไทย” รัฐสภาสาร. 61(1) มกราคม 2556: 77-87.
- กัลยกร วรกุลสถฐานีย์. 2551. รายงานวิจัยเรื่องการรับรู้ พฤติกรรมที่มีต่อจิตสำนึกสาธารณะและการสื่อสารการตลาดที่มีประสิทธิผลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เกี่ยวกับจิตสำนึกสาธารณะของเยาวชน. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- โกวิท พงษ์ภักดี. 2552. การใช้โปรแกรมฝึกการคิดแบบโยนิโสมนสิการเพื่อพัฒนาจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- คณะกรรมการการอุดมศึกษา. 2552. แนวทางการปฏิบัติตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2552. ประกาศ ณ วันที่ 16 กรกฎาคม 2552.
- จุมพล หนิมพานิช. 2543. เอกสารการสอนชุดวิชาพฤติกรรมมนุษย์ หน่วยที่ 4. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร: อรุณการพิมพ์.
- ฉวีวรรณ ศรีวงศ์. 2552. ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดเขตพื้นที่การศึกษาเชียงรายเขต 4. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและประเมินผลการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- ชุดิมา ไชยสิทธิ์. 2553. การพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของความรับผิดชอบต่อสังคมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย. OJED. 7(1) 2012: 1693 – 1707.
- ชูศิลป์ นาราหนองแวง. 2554. การพัฒนาเครื่องมือวัดจิตสาธารณะ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 31. รายงานการประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 2: 1-15.
- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. 2552. 80 นวัตกรรมจัดการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ. กรุงเทพมหานคร: แดเน็กซ์อินเตอร์คอร์ปอเรชั่น.
- _____. 2553. สอนเด็กให้มีจิตสาธารณะ. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: วี พรีนธ์ (1991).
- ณัฐนิชากร ศรีบริบูรณ์. 2550. การพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของจิตอาสาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ณัฐดาว คชพลาญกุล. 2554. การทำหน้าที่ของครอบครัว บุคลิกภาพ การเห็นคุณค่าในตนเอง และ พฤติกรรมการช่วยเหลือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในอำเภอบางสะพาน จังหวัด ประจวบคีรีขันธ์. วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 38(2) กรกฎาคม – ธันวาคม 2555: 125-138.
- ดวงทิพย์ อันประสิทธิ์ และ สุพรรณิ ไชยอำพร. 2555. รูปแบบการขัดเกลาทางสังคมเพื่อเสริมสร้าง จิตอาสาในชุมชน กรณีศึกษาชุมชนบางน้ำหวาน อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ. วารสารวิจัยรำไพพรรณี 7(2) กุมภาพันธ์ – พฤษภาคม 2556: 50-58.
- นงลักษณ์ เขียนงาม และ สมพร เมธีวัฒนากุล. 2553. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา 5 (1) มกราคม – มิถุนายน 2553: 101.
- นันทรัตน์ ปรีวีติธรรม. 2553. การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมจิตอาสาของเด็กและเยาวชนที่ รับทุนการศึกษาสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์. วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ ศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- แนวทางการเสริมสร้างจิตสาธารณะ. เข้าถึงได้จาก <http://www.raneanoi.com/superpage8/page8.html>, สืบค้น 22 กุมภาพันธ์ 2556.
- บุญธิดา ยอดสุวรรณ. 2557. ระดับความมีจิตสาธารณะของนักศึกษามหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง.
- บุญเลี้ยง ทุมทอง. 2556. การสังเคราะห์รูปแบบการจัดกิจกรรมในการเสริมสร้างจิตสาธารณะของ นักเรียนที่มีประสิทธิภาพ. วารสารพฤติกรรมศาสตร์เพื่อการพัฒนา มหาวิทยาลัยศรีนครินทร วิโรฒ 6(1) มกราคม 2557: 178-188.
- ปรีดาพร วงศ์อนุตรโรจน์. 2551. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพมหานคร. ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.
- ปิยะนาถ สรวีสูตร. 2552. แรงจูงใจของผู้นำเยาวชนที่มีจิตอาสาในการทำกิจกรรมเพื่อสังคม กรณีศึกษา สภาเยาวชนกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ปิ่นกนก วงศ์ปิ่นเพชร และคณะ. 2553. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับจิตอาสาของนักศึกษามหาวิทยาลัย เทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ. วารสารวิชาการศิลปศาสตร์ประยุกต์ 3(1) มกราคม - มิถุนายน 2553 : 9-16.
- พรสุดา ศรีปัญญา. 2553. รายงานวิจัยเรื่อง ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อจิตสาธารณะของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดร้อยเอ็ด: การวิเคราะห์ทฤษฎี. เข้าถึงได้จาก <http://sites.google.com/site/pornsudateacher/>, สืบค้น 15 กุมภาพันธ์ 2556.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- พิมพ์ภา กำเนิดผล. 2552. ปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์กับจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในเขตพื้นที่การศึกษาสงขลาเขต 1 จังหวัดสงขลา. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและประเมิน มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- พัชรภรณ์ อนุกุล. 2553. การจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาการคิดและจิตสาธารณะในวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ไพบุลย์ วัฒนศิริธรรม และสังคม สัจจร. 2543. สำนักไทยที่พึงปรารถนา. กรุงเทพมหานคร: มูลนิธิบูรณะชนบทแห่งประเทศไทย.
- วัลย์รัตน์ ยิ่งดำเนิน. 2554. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ของโครงการจิตอาสา : กรณีศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางมดวิทยา“สี่ลูกหวาดจวนอุปลัมภ์.” ปรินญาพุทธศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพระพุทธศาสนา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- วิทย์พัฒนท สีหา และคณะ. 2552. ปัจจัยที่สัมพันธ์กับจิตสาธารณะของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. วารสารพฤติกรรมศาสตร์เพื่อการพัฒนา 1 (1) มกราคม 2552: 170-171.
- วิเชียร อินทรสมพันธ์. 2554. ปัจจัยที่ส่งผลต่อจิตสาธารณะของนิสิตมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา. วารสารครุศาสตร์สาร 6(2) กรกฎาคม – ธันวาคม 2555: 19-25.
- วีรชัย คำธร. 2554. รายงานวิจัยเรื่อง ปัจจัยเชิงบูรณาการตามประสบการณ์และลักษณะทางจิตที่มีอิทธิพลต่อจิตสาธารณะของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี. มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- ศุภโชค เสือทอง. 2554. การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อพัฒนาจิตสาธารณะของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ 13(1) มกราคม – มิถุนายน 2556: 78-87.
- ศักดิ์ชาย เรื่องฤทธิ์. 2555. ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับจิตสาธารณะในการเข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ของนิสิตมหาวิทยาลัยทักษิณ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิตสาขาวิชาการศึกษาเพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- สุภะรัฐ ยอดระบำ. 2554. รายงานวิจัยเรื่อง ปัจจัยด้านครอบครัว และจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับการเกิดจิตสาธารณะของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- สุวิมล ชาติขำนิ. 2555. ปัจจัยบางประการที่มีความสัมพันธ์ต่อจิตสาธารณะของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมัธยมศึกษาในอำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- อัญชลิกา ผิวเพชร. 2554. ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน. วารสารการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม 17(1) กรกฎาคม 2555: 331-342.
- อัครา ประเสริฐสิน. 2555. การศึกษาพฤติกรรมการบำเพ็ญประโยชน์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี: การวิจัยแบบผสม. วารสารศรีปทุมปริทัศน์ ฉบับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ 13(1) มกราคม – มิถุนายน 2556: 75-85.
- เอมอร แสนภูวา. 2555. จิตสำนึกถึงส่วนรวมร่วมกันของนักศึกษาระดับปริญญาตรีโปรแกรมวิชาพัฒนาชุมชน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (การบริหารการพัฒนาสังคม) สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- อ้อมใจ วงษ์มณฑา. 2552. ปัจจัยที่ส่งผลต่อจิตสาธารณะของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- อริยา คูหา และ สุวิมล นราองอาจ. 2553. จิตสาธารณะและรูปแบบการดำเนินชีวิตของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี. วารสารมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ 3(2) พฤษภาคม – สิงหาคม 2554: 81.
- อริสา สุขสม. 2553. รายงานวิจัยเรื่อง การพัฒนาจิตสำนึกสาธารณะเพื่อชุมชน. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- อารี พันธุ์ณี. 2546. จิตวิทยาสร้างสรรค์การเรียนการสอน. กรุงเทพมหานคร: ไย้ไหมเอตดูเคท.
- อารีย์ วงศ์แดง. 2554. ทศนคติและพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนแห่งหนึ่งในเขตกรุงเทพมหานคร. วารสารวิชาการศิลปศาสตร์ประยุกต์ กรกฎาคม-ธันวาคม 2554: 11-18.
- อุ้นตา นพคุณ. 2527. การเรียนการสอนผู้ใหญ่เพื่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์. กรุงเทพมหานคร: กรุงเทพมหานครพิมพ์.

ภาษาอังกฤษ

- Krejcie, R. V. and Morgan, D. M. 1970. “Determining Sample Size for Research Activities”. *Educational and Psychological Measurement*. 30: 608.

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้แบ่งเป็น 3 ส่วน ดังนี้

- ส่วนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา
- ส่วนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษา
- ส่วนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษา

แบบสอบถามฉบับนี้ต้องการทราบถึง พฤติกรรมจิตสาธารณะ และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ซึ่งนักศึกษาสามารถแสดงความรู้สึก หรือแสดงความคิดเห็นในการตอบได้อย่างอิสระ คำตอบของนักศึกษาไม่มีข้อถูกหรือผิด และจะไม่มีผลกระทบต่อการเรียนของนักศึกษาแต่อย่างใด ดังนั้นขอให้นักศึกษาตอบแบบสอบถามทุกข้อ ให้ตรงกับความรู้สึก และความคิดเห็น เพื่อความสมบูรณ์ของแบบสอบถามนี้

ขอขอบคุณนักศึกษาทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามนี้

อาจารย์ศิริสุข นาคะเสนีย์
อาจารย์ชูลี ปัญจะผลินกุล
อาจารย์ศศิวิมล โมออน

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษา

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย ลงในช่อง () ที่ตรงกับความเป็นจริงของนักศึกษา

1. เพศ

() 1. ชาย () 2. หญิง

2. สาขาวิชา

() 1. ภาษาจีน () 2. ภาษาญี่ปุ่น

() 3. ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล

3. ชั้นปีที่ศึกษา

() 1. ปีที่ 1 () 2. ปีที่ 2

() 3. ปีที่ 3 () 4. ปีที่ 4

ส่วนที่ 2 พฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษา

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่องว่างทางขวาที่ตรงกับการปฏิบัติของนักศึกษาข้อละ 1 ระดับ

พฤติกรรม	ระดับการปฏิบัติ				
	ทุกครั้ง	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	นานๆ ครั้ง	ไม่เคย เลย
1. ข้าพเจ้าจะเปิดปิดประตูห้องเรียนด้วยความระมัดระวัง					
2. ข้าพเจ้าจะไม่ขีดเขียนโต๊ะ เก้าอี้หรือผนังห้องเรียน					
3. ข้าพเจ้าจะแบ่งปันอุปกรณ์การเรียนให้แก่เพื่อนที่ไม่มีอุปกรณ์การเรียนใช้					
4. ข้าพเจ้าจะให้คำปรึกษาเพื่อนเกี่ยวกับปัญหาการเรียน					
5. ข้าพเจ้าจะแบ่งหนังสือให้เพื่อนๆ อ่าน					
6. ข้าพเจ้าจะให้คำแนะนำแก่เพื่อนที่ทำผิดให้ปฏิบัติตนถูกต้อง					
7. ข้าพเจ้าจะช่วยเหลืออาจารย์ และเพื่อน โดยไม่หวังผลตอบแทน					

พฤติกรรม	ระดับการปฏิบัติ				
	ทุกครั้ง	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	นานๆ ครั้ง	ไม่เคย เลย
8. หากพบขยะตกอยู่ตามพื้น ข้าพเจ้าจะเก็บขยะไปทิ้งทันที					
9. หากพบคนตาบอดต้องการข้ามถนน ข้าพเจ้าจะพาเขาข้ามถนนอย่างปลอดภัย					
10. ข้าพเจ้าจะช่วยเหลือเพื่อนทำงานส่วนรวมให้เสร็จก่อนทำงานส่วนตัว					
11. ข้าพเจ้าจะสละเวลาช่วยสอนการบ้าน หรือติวหนังสือให้แก่เพื่อน					
12. หลังเวลาเลิกเรียน ข้าพเจ้าจะไปช่วยบิดามารดาทำงานบ้าน					
13. ข้าพเจ้าจะซื้ออาหาร และขนมเลี้ยงเพื่อนที่ไม่มีเงิน					
14. ข้าพเจ้าจะเข้าแถวตามลำดับในการซื้ออาหาร					
15. ข้าพเจ้าจะสละที่นั่งบนรถประจำทางให้แก่เด็ก คนพิการ สตรีมีครรภ์ และผู้สูงอายุ					
16. ข้าพเจ้าจะใช้เวลาว่างเข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับการช่วยเหลือสังคมที่คณะ หรือมหาวิทยาลัย จัดขึ้น					
17. ข้าพเจ้าจะบริจาคเงิน หรือสิ่งของ เพื่อช่วยเหลือคนที่เดือดร้อน					
18. ข้าพเจ้าจะช่วยหาแนวทางในการพัฒนามหาวิทยาลัยหรือชุมชนให้สะอาดขึ้น					
19. ข้าพเจ้าสนใจปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในครอบครัว สังคม หรือชุมชน					
20. ข้าพเจ้าจะเป็นผู้นำเพื่อนๆ ไปทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม					
21. ข้าพเจ้าจะใช้ทรัพย์สินที่เป็นของส่วนรวมด้วยความระมัดระวัง					
22. หากพบก๊อกน้ำเปิดทิ้งไว้ หรือปิดไม่สนิท ข้าพเจ้าจะเข้าไปปิดก๊อกน้ำให้สนิททันที					

พฤติกรรม	ระดับการปฏิบัติ				
	ทุกครั้ง	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	นานๆ ครั้ง	ไม่เคย เลย
23. เมื่อรับประทานอาหารที่โรงอาหารเสร็จเรียบร้อย ข้าพเจ้าจะนำภาชนะที่รับประทานไปเก็บในที่ที่จัดไว้					
24. หากข้าพเจ้านำโต๊ะ เก้าอี้ของห้องเรียนไปใช้ในการ ทำกิจกรรม เมื่อเสร็จงานแล้ว ข้าพเจ้าจะนำไปเก็บ ที่เดิม					
25. ข้าพเจ้าจะสมัครเข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับการทำ ประโยชน์แก่สังคมที่คณะ หรือมหาวิทยาลัยจัด					
26. ข้าพเจ้าจะแต่งกายถูกระเบียบของมหาวิทยาลัย					
27. ข้าพเจ้าจะร่วมมือกับเพื่อนๆ คิดกิจกรรม เพื่อให้ เพื่อนมีจิตสำนึกที่ดีต่อสังคมส่วนรวม					
28. ข้าพเจ้าจะช่วยดูแลรักษาความสะอาดของ ห้องเรียน					
29. ข้าพเจ้าจะช่วยดูแลรักษาความสะอาดของห้องน้ำ					
30. ข้าพเจ้าจะแจ้งอาจารย์ หรือนักการภารโรงทราบ หากพบว่าทรัพย์สินของมหาวิทยาลัยชำรุดหรือเสียหาย					
31. หากมีการเลือกตั้งในคณะ ข้าพเจ้าจะไปใช้สิทธิ เลือกตั้ง					
32. ข้าพเจ้าจะอ่านหนังสือของห้องสมุดอย่าง ระมัดระวัง และเก็บหนังสือไว้ในที่ที่จัดไว้ เมื่ออ่าน เสร็จแล้ว					

ส่วนที่ 3 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักศึกษา

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวาที่ตรงกับระดับความสำคัญของปัจจัย

ข้อละ 1 ระดับ

ปัจจัย	ระดับความสำคัญ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
เหตุผลเชิงจริยธรรม					
1. การทำดียอมได้ดี การทำชั่วยอมได้ชั่ว					
2. การบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคม จะทำให้ได้รับผลบุญ					
3. บุคคลที่เสียสละต่อผู้อื่น ย่อมเป็นคนที่น่ายกย่อง					
4. ความขยันหมั่นเพียร ทำให้คนประสบความสำเร็จ					
5. การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อผู้อื่น ทำให้สังคมน่าอยู่					
แรงจูงใจ					
6. ต้องการได้รับประสบการณ์ในการทำกิจกรรมเพื่อสังคม					
7. ต้องการความรู้ เพื่อใช้ในการแก้ปัญหาสังคม					
8. ต้องการส่งเสริมทักษะในการเป็นผู้นำ					
9. ต้องการความภาคภูมิใจในการทำกิจกรรมเพื่อสังคม					
10. ต้องการการยอมรับจากเพื่อนในการทำกิจกรรมเพื่อสังคม					
11. ต้องการการยอมรับจากอาจารย์ในการทำกิจกรรมเพื่อสังคม					
12. ต้องการได้รับรางวัลจากการทำกิจกรรมเพื่อสังคม					
การสนับสนุนจากครอบครัว					
13. บิดามารดาจะให้อภัย เมื่อข้าพเจ้าทำความผิด					
14. บิดามารดาจะชมเชย เมื่อข้าพเจ้าทำความดี					
15. บิดามารดาแนะนำให้ข้าพเจ้าแบ่งปันสิ่งของให้แก่ผู้อื่น					
16. บิดามารดาบอกให้ข้าพเจ้าใช้ของส่วนรวมอย่างระมัดระวัง					

ปัจจัย	ระดับความสำคัญ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
17. บิดามารดาอนุญาตให้ข้าพเจ้าไปทำกิจกรรมเพื่อสังคม					
18. บิดามารดาร่วมบริจาคเงิน/สิ่งของ เมื่อข้าพเจ้าไปทำกิจกรรมเพื่อสังคม					
การสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย					
19. มหาวิทยาลัยสนับสนุนให้ข้าพเจ้าทำกิจกรรมเพื่อสังคม					
20. มหาวิทยาลัยอนุญาตให้ข้าพเจ้าใช้สถานที่/อุปกรณ์ในการทำกิจกรรมเพื่อสังคม					
21. อาจารย์แนะนำให้ข้าพเจ้าเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อสังคม					
22. อาจารย์กล่าวชมเชยเมื่อข้าพเจ้าทำความดีเพื่อสังคม					
23. อาจารย์ชี้ให้เห็นว่าการเสียสละต่อผู้อื่นเป็นสิ่งที่ควรปฏิบัติ					
การสนับสนุนจากชุมชน					
24. เพื่อนบ้านจะช่วยเหลือกันดูแลรักษาทรัพย์สินของชุมชน					
25. ชุมชนจะมอบเงิน/สถานที่ในการจัดกิจกรรมเพื่อสังคม					
26. ผู้นำชุมชนจะนำสมาชิกในชุมชนไปทำกิจกรรมเพื่อสังคม					
การสนับสนุนจากเพื่อน					
27. เพื่อนให้ข้าพเจ้ายืมอุปกรณ์ในการทำกิจกรรมเพื่อสังคม					
28. เพื่อนจะร่วมบริจาคเงิน/สิ่งของ แก่ข้าพเจ้าในการทำกิจกรรมเพื่อสังคม					

ปัจจัย	ระดับความสำคัญ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
29. เพื่อนจะช่วยแบ่งเบางาน เพื่อให้ข้าพเจ้าทำกิจกรรมเพื่อสังคม					
30. เพื่อนจะชักชวนข้าพเจ้าไปทำกิจกรรมเพื่อสังคม					
31. เพื่อนจะชมเชยเมื่อข้าพเจ้าทำประโยชน์แก่ผู้อื่น					
32. เพื่อนจะยกย่องให้ข้าพเจ้าเป็นผู้นำในการทำกิจกรรมเพื่อสังคม					

😊😊ขอขอบคุณนักศึกษาทุกคนที่ให้ความร่วมมือตอบแบบสอบถามนี้😊😊

1. ชื่อ - นามสกุล (ภาษาไทย) นางสาวศิริสุข นาคะเสนีย์
(ภาษาอังกฤษ) Miss Sirisuk Nakasaney
2. ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์
3. หน่วยงานที่สามารถติดต่อได้
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
264 ถนนจักรวรรดิ แขวงจักรวรรดิ เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพฯ 10100
โทร. 02 2212896 e-mail: sirisuk_naka@hotmail.com
4. ประวัติการศึกษา
ปริญญาตรี กศ.บ. (สังคมศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พลศึกษา
ปริญญาโท ค.ม. (การสอนสังคมศึกษา) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
5. สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ
สังคมวิทยา และ การศึกษา
6. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัย
หัวหน้าโครงการวิจัย
 1. แรงจูงใจในการเลือกศึกษาต่อระดับปริญญาตรีของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ปีที่ทำวิจัย 2549
 2. พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ความตระหนัก และการมีส่วนร่วมในการประหยัด
พลังงานของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ปีที่ทำวิจัย 2551
 3. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสถานที่ฝึกงานของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ปีที่ทำวิจัย 2552
 4. พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงส่งเสริมสุขภาพของประชาชนในการท่องเที่ยวตลาดน้ำ
วัดลำพญา อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม ปีที่ทำวิจัย 2554
 5. รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล
รัตนโกสินทร์ ปีที่ทำวิจัย 2555
 6. ผลการเรียนรู้จากการจัดการเรียนการสอนวิชามนุษย์กับสังคมที่เน้นผู้เรียนให้มี
จิตสาธารณะ ปีที่ทำวิจัย 2556
 ผู้วิจัยร่วม
 1. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ที่เข้าเรียนโดย
วิธีโควตากับนักศึกษาที่เข้าเรียนโดยวิธีสอบคัดเลือก ปีที่ทำวิจัย 2552

1. ชื่อ - นามสกุล (ภาษาไทย) นางสาวชูลี ปัญจะพลินกุล
(ภาษาอังกฤษ) Miss Chulee Panjaplinkul
2. ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์
3. หน่วยงานที่สามารถติดต่อได้
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
264 ถนนจักรวรรดิ แขวงจักรวรรดิ เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพฯ 10100
โทร. 02 2212896 e-mail: pchulee5@gmail.com
4. ประวัติการศึกษา
ปริญญาตรี อ.บ. (ภาษาฝรั่งเศส) มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปริญญาโท M.S. Ed. (Teaching English as a Second Language)
Long Island University, U.S.A.
5. สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ
ภาษาอังกฤษ
6. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัย
หัวหน้าโครงการวิจัย
 1. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ที่เข้าเรียนโดยวิธีไควตากับนักศึกษาที่เข้าเรียนโดยวิธีสอบคัดเลือก ปีที่ทำวิจัย 2552
ผู้วิจัยร่วม
 1. คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของบัณฑิตคณะศิลปศาสตร์ตามที่คณะของหัวหน้างานและผู้ร่วมงานในสถานประกอบการ ปีที่ทำวิจัย 2554
 2. การประเมินหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ปีที่ทำวิจัย 2555

1. ชื่อ - นามสกุล (ภาษาไทย) นางศศิวิมล โมอ่อน
(ภาษาอังกฤษ) Mrs. Sasiwimon Mo-on
2. ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์
3. หน่วยงานที่สามารถติดต่อได้
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
264 ถนนจักรวรรดิ แขวงจักรวรรดิ เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพฯ 10100
โทร. 02 2212896 e-mail: sasi_rmutr@hotmail.com
4. ประวัติการศึกษา
ปริญญาตรี ค.บ.(มัธยมวิทย์) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปริญญาโท ค.ม.(สถิติการศึกษา) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
5. สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ
สถิติทางการศึกษา
6. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัย
หัวหน้าโครงการวิจัย
 1. ศักยภาพและความพร้อมเพื่อก้าวสู่ประชาคมอาเซียนของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ปีที่ทำวิจัย 2555
 2. ทักษะคติและความตระหนักรู้ในประชาคมอาเซียนของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ปีที่ทำวิจัย 2556
 ผู้วิจัยร่วม
 1. การประเมินหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ปีที่ทำวิจัย 2552
 2. ภาพลักษณ์การท่องเที่ยวย่านเยาวราช จากมุมมองนักท่องเที่ยวกับชุมชน ปีที่ทำวิจัย 2554